Λ Λ. Stolypin st.

eseuri

FILOZOFII și ȘTIINȚE.

nuni) mai gros mm

MOSCOVA.

Tipografie de A. Gattsuk, Nikitskyi budi., propriu ιουι•. IKH.

D. A. Stol y n gi n ъ.

eseuri

FILOZOFII ŞI ŞTIINŢE.

IIIAIII h ZSHM iii'IMKII IIIIIIIII

MOSCOVA.

Tipografia lui A. Gattsuk, Nikitsky Bul., sobsgyenny doi'. 1891.

Permis de cenzură. Moscova, 6 noiembrie 1891.

CUPRINS.

Cnipiiiiit

INTRODUCERE.

Eșecul complet al recoltei în multe localități, în anul curent 1891, eșecurile recoltei din ultimii ani, în provinciile de sud-est și alte localități ale Rusiei, în funcție, pe lângă seceta temporară, și de unele cauze permanente cotidiene, sunt aduse în prim-plan, în Având în vedere amenințarea grevelor foamei, întrebarea: despre nevoia imuabilă de a întări și crește producția de cereale.

O creștere constantă a fertilității pământului din țara noastră se poate realiza doar dacă sunt îndeplinite două condiții imuabile: înființarea de ferme de închiriere pe terenuri agricole îndepărtate ocupate de proprietar, care nu sunt fertilizate la distanță și, prin urmare, în fiecare an mai multe și Mai mult

se ară, ɪɪ 2 facilitând trecerea țăranilor la proprietate personală, conform articolelor din Regulamentul din 19 februarie. Experiența tuturor f

ţările civilizate a dovedit că prin aceste măsuri agricultura atinge un grad înalt, care la rândul său răspunde bunăstării generale a oamenilor.

Pe baza experienței pe care am întreprins-o timp de 17 ani și continuă până în zilele noastre, am ajuns la convingerea rentabilității înființării de ferme. Când închiriezi ferme din jumătate din recoltă, poți conta pe o creștere a veniturilor cu o treime; La închirierea banilor, în timpul unei recolte proaste, fermierii plăteau chirie, pe care o puteau îndeplini datorită prosperității binecunoscute pe care o obținuseră. Experiența a dovedit că construcția de către proprietar a unei cabane și a clădirilor necesare pe terenurile închiriate da rezultate foarte bune. Iar pământul nu este arat și crește în fertilitate, care răspunde în egală măsură la venituri și la integritatea moșiei. Aici beneficiile proprietarului coincid cu beneficiile statului; Este benefic pentru stat ca terenurile să producă o recoltă mai mare. Și beneficiul general este principalul.

În ceea ce privește proprietatea personală țărănească,

vu se știe, din experiența mondială, că acolo unde există proprietate personală țărănească, recoltele sunt mari și pământurile sunt bine cultivate. Motivul pentru aceasta, așa cum s-a spus întotdeauna, este libertatea fermierului de a dispune de munca și pământul său.

În orice chestiune practică, iar practica agriculturii este aplicabilă și aici, atunci când faptele indică că o măsură este utilă, atunci ea este urmată, iar problema este considerată rezolvată.

Dar în lumea ideilor, ei nu se mulțumesc cu examinarea dezvoltării uneia dintre funcțiile societății; cel puțin în acest caz, ei doresc să se asigure că dezvoltarea agriculturii este în concordanță cu alte aspecte ale vieții sociale și, prin urmare, pe această temă ei exprimă următoarea obiecție: nu este vorba de îmbunătățirea agriculturii și de îmbunătățirea vieții oamenilor, iar acest lucru se realizează tocmai prin proprietatea comunală, care deci trebuie păstrată; dar mai departe, este de dorit să-l distribuiți în timpul relocarii, precum și atunci când vindeți pământ țăranilor.

Atunci când vând teren unei societăți, multe companii ulterior, după cum se știe, au refuzat

terenul pe care l-au cumpărat: nici strămutarea cu răspundere reciprocă, care a fost publicată, nu s-a dovedit a avea succes. O remarcă a fost făcută cu privire la distribuirea ajutorului în timpul unei recolte eșuate: atunci când cerealele sunt împărțite împrumutat, atunci, la ordinele comunale, lumea le distribuie în mod egal celor care au și celor care au nevoie; - Ei obiectează: de ce dau și celor care au? dar cei din urmă răspund corect că la întoarcere vor trebui să plătească restanțele în răspundere reciprocă și, prin urmare, trebuie să primească partea care li se cuvine. Anul acesta este timpul să aruncăm o privire mai atentă asupra comunității și, cel puțin mental și teoretic, să punem capăt acestei rămășițe stângace de iobăgie.

Când țăranii sunt sărăciți cu animale, animale, din ce în ce mai multe terenuri ale proprietarilor se dovedesc a fi neamenajate și goale, așa că putem spune că sărăcirea țăranilor din sat duce la o reducere tot mai mare a suprafeței închiriate. teren, dar în acest caz, dacă proprietarii doresc să înființeze ferme pe câmpurile îndepărtate, atunci nu mai este suficient să amenajăm singur spații, este necesară aprovizionarea fermelor cu utilaje vii și moarte, care este și

 s-a făcut în vest; în acest caz, este cunoscut acolo sub numele de șoptătorul de fier.

Apărătorii proprietății personale și comunale

stau pe două căi diferite: unii caută o soluție la problema în studiul realității, alții, ținându-se de speculații pure, acordă puțină atenție faptelor și chiar consideră publicarea oricărui fapt care nu este în favoarea comunității ca fiind aproape o act rău. Când studiem realitatea, proprietatea personală mică se dovedește a avea dezavantajul său în fragmentarea inutilă a pământului din diviziunile familiei; dar într-o comunitate, după cum se știe, divizarea familiei și turnarea comunală a terenurilor prin tragere la sorți funcționează simultan. Cu proprietatea personală țărănească sunt însă vizibile viața, mișcarea și o anumită înălțime a culturii; sub proprietate comunală există o stagnare mortală și sărăcie în creștere. Susținătorii proprietății comunale, din câte se poate judeca din literatura de

specialitate, sunt împărțiți în două părți: unii pun mai presus de orice împărțirea egală a pământului pentru toată lumea; alții consideră că aceste ordine sunt modificate și, din câte se poate concluziona, această modificare ar trebui să aibă loc în formă

asociațiile. Asocierea este un fapt care apare și în alte ramuri ale industriei, dar trebuie adăugat că la un anumit nivel ridicat de producție; si prin urmare, daca atunci cand asocierea va deveni posibila in agricultura, atunci nu se va realiza in randul populatiei ruinate, care nu are nimic de pus la capat, si este mai usor sa se intample cu proprietatea personala, din moment ce se stie ca proprietatea personala in alte tipuri de industrie nu a servit niciodată ca un obstacol în calea dispozitivului de asociere. Aici beneficiul general este tangibil și majoritatea încearcă să se adapteze acestuia. Dar chiar și aici asociația poate apărea nu în sat, ci pe un teren separat de fermă.

Există o vorbă: que du choe des opinions jaillit la vérité. Dar în cazul de față, întrucât opiniile operează în sfere ideologice diferite, nu poate exista ciocnire; Vorbesc despre o ciocnire fructuoasă din care poate apărea lumină, pentru care este necesară identitatea zonei. Acum este necesar să prezentăm fapte care vor servi la studiul realității. În această chestiune, se poate oferi un serviciu excelent

XI nou ziar, care urmează să apară la 1 ianuarie „Vocea moșierului çt. Întrucât ziarul este destinat proprietarilor locali, se poate spera să audă vocile persoanelor apropiate subiectului.

Tratând problema noastră agricolă, a trebuit să o abordez, aplicând-o la forma în care a fost prezentată în literatura noastră, adică din punct de vedere teoretic. Am publicat articole cu conținut mai teoretic într-o carte specială intitulată „Teaching 0. Comte: Élements of Sociology”. Pe problema organizării proprietății și folosirii terenurilor<< Dar, pe lângă aceste articole, au existat și altele cu un caracter mai special. După ce le-am prefațat cu un prim articol, ulterior, cu conținut teoretic general, public aceste articole din nou în această broșură.

PROBLEME MODERNE ÎN FILOZOFIE ȘI ȘTIINȚĂ.

ACȚIUNEA Sugestiei ASUPRA CONȘTIINȚEI.

Comunitatea este motivul declinului constant al recoltelor în rândul țăranilor.

În 1891, Societatea Filosofică din Berlin a desemnat un premiu, în mărci IOOO, autorului celui mai bun eseu despre relația dintre filozofie și științele naturii. Teza premiului este exprimată în Revue Scientifique din 2 mai, în următoarea Formula: à l'auteur du meilleur essai sur les relations de la philosophie avec la science empirique de

la nature. De aici reiese clar că premiul se limitează exclusiv la o expunere a raporturilor filosofiei cu fenomenele naturale; la fenomenele care constituie subiectul propriu-zis al așa-numitelor științe ale naturii. Dar în prezent conceptul conținut în cuvintele „în mod natural”

Acest fenomen11 se aplică și fenomenelor din lumea socială. Se știe că Max Müller clasifică pe bună dreptate lingvistica ca o știință naturală, deoarece limbile, susține el, sunt supuse legilor lor naturale inerente și, pentru a confirma această opinie, el citează următorul răspuns al gramaticianului antic către împăratul roman: „ în puterea ta, suverană b, dă cetățenie oamenilor, dar nu cuvintelor.” Cu o fidelitate și mai mare, economia politică (conform teoriei lui Adam Smith) ar trebui să fie numărată printre științele naturii, deoarece legile economice sunt și mai puțin supuse arbitrarului Unitatea într-o perspectivă a fenomenelor teoretice, organice și sociale a fost prezentată pentru prima dată de Comte: știința în teoria acesteia, filozofii, constituind un întreg, apar sub forma unui organism grandios, în care toate părțile se susțin și se completează reciproc. ;înțelegerea științei, modul în care un întreg aruncă lumină, conectează și explică cele mai întunecate și cele mai mici detalii.De aceea, atunci când abordăm probleme științifice deosebite, dar controversate, pentru o mai bună înțelegere a acestora, este necesar să ne ridicăm la cele mai înalte legi generale ale lumii.

Având în vedere filosofia științelor abstracte generale, Comte ajunge la concluzia că legile fenomenelor simple sunt la fel de adevărate pentru fenomenele științelor mai complexe; În prezent, este recunoscut în știință că legile fenomenelor fizice și chimice sunt aplicabile organismelor vii și, prin urmare, nu este nevoie specială.

Să ne oprim asupra explicației acestui punct de vedere 1). Dar Comte merge mai departe, recunoaște Formula sa filosofică ca fiind aplicabilă tuturor fenomenelor și, conform învățăturilor lui Comte, această lege ar trebui să fie valabilă și pentru fenomenele sociale. Prin urmare, este interesant de luat în considerare la ce rezultate duce progresul sau dezvoltarea în societate.

Unii scriitori au observat că dezvoltarea civilizației are drept consecință ridicarea nivelului general de bunăstare în rândul oamenilor și, de asemenea, o relativă egalizare a condițiilor. Pentru a confirma acest lucru, printre altele, sunt date următoarele exemple: de exemplu, pentru metodele de transport, ele indică faptul că un tren de cale ferată duce cu viteză egală un om sărac care stă în clasa a III-a și un om bogat în clasa a I-a, dar apoi, spun ei, el este înălțat. Aceasta nu este o civilizație. Are și un efect special, și anume, diminuează importanța nu numai privilegiilor sociale, ci, ca să spunem așa, privilegiilor cele mai naturale, naturale, deci un slab, dar înarmat, persoana are prioritate asupra unui neînarmat puternic fizic; o persoană care este mai puțin talentată, dar științifică, are un avantaj

în eforturile sale față de o persoană mai talentată, dar ignorantă, neștiințifică etc. Toate aceste Fapte sunt neîndoielnice și sunt consecințele muncii de mașini, ale producției capitaliste, după cum se spune. În ciuda

*) Premiul de filosofie de la Berlin se limitează la acest punct de vedere.

Datorită unui astfel de rezultat al creșterii generale a bunăstării, mulți se răzvrătesc puternic împotriva capitalismului, considerându-l dăunător oamenilor; de fapt, ei atacă Forma producției capitaliste și, în numele egalității, unii recunosc drept echitabil și corectează doar Forma muncii în asociere cu o împărțire egală a profitului și vorbesc împotriva familiei; alții cer o împărțire egală între toți, nu numai a profiturilor, ci și a proprietății în sine. Aceste idei s-au dezvoltat pe baza producției industriale la scară largă, dar la noi se aplică și agriculturii. Mă ocup de problemele agricole, voi atrage atenția asupra acestor idei care, atunci când sunt studiate, se dovedesc a fi pur a priori și, cu eforturile susținătorilor lor, duc la distrugerea definitivă a economiei naționale.

Fiecare idee trebuie recunoscută ca adevărată sau falsă, deoarece este justificată atunci când este aplicată la realitate. În doctrina lui Comte despre societate există două direcții: una este negativă, care se referă la toate opiniile preconcepute, referindu-se în special la așa-numitele principii din 1789, iar a doua este pozitivă, conform căreia principii bazate pe un singur gând și s-au dovedit a fi incorecte ar trebui înlocuite cu legile naturale, adică acele legi naturale generale care se dovedesc a fi studiul științific al Faptelor vieții sociale.

Dezbaterea despre sensul ideilor este o dezbatere foarte veche, ridicată de învățăturile lui Platon și Aristotel. Platon credea că ideile ar trebui considerate abstract, fără nicio legătură cu realitatea; Pe baza acestui gând a ajuns la crearea unui stat ideal fictiv, fără familie și proprietate, cu o comunitate de soții etc. Aristotel a acceptat și ideile abstracte, dar le-a înțeles într-un sens diferit; conform metafizicii sale, ideile abstracte sunt obținute ca abstracții din realitate și, prin urmare, ideile trebuie justificate atunci când sunt aplicate fenomenelor vieții. Unii înțeleg prin cuvântul metafizică orice idee abstractă care nu există în realitate; dar acest lucru nu este adevărat; punctul matematic este poziţionat în afara timpului şi spaţiului, inexistent în realitate, ca toată geometria; dar geometria nu este considerată metafizică; aceste forme matematice ideale sunt destul de potrivite atunci când sunt aplicate la Fapte. Aristotel, pe baza înțelegerii sale a metafizicii ca știință abstractă, a început să studieze fenomenele sociale și a ajuns la concluzii opuse lui Platon.

Kong, în primul capitol al operei sale, îl consideră pe Aristotel primul său predecesor; Este firesc să aruncăm o scurtă privire asupra

filozofiei acestuia din urmă, în special asupra doctrinei sale despre societate.

În doctrina societății a lui Aristotel, ca și în doctrina lui Comte, există o latură negativă și pozitivă.

rona. În ceea ce privește partea negativă, Aristotel în lucrarea sa „Politica11” spune: „În democrațiile, care par a avea cea mai democratică constituție, există o stare de lucruri complet opusă celei care ar fi utilă: aceasta rezultă dintr-o definiție incorectă a conceptul de libertate... sub cuvintele libertate și egalitate înțelege fals că fiecare poate face ce vrea, drept urmare în astfel de democrații, spune Euripide, fiecare trăiește după Fanteziile sau mofturile sale. Aceasta este o concepție greșită dăunătoare; întrucât coordonarea vieții cu nevoile statului nu trebuie privită ca o sclavie, ci ca un mijloc de mântuire.

Aristotel, negând opiniile preconcepute care existau în timpul său, înlocuiește aceste opinii cu fenomene naturale și legi ale naturii.- Folosesc lucrarea celebrului nostru om de știință și gânditor rus P. G. Redkin: „Din prelegerile despre istoria filosofiei dreptului * că b traduce unele dintre prevederile lui Aristotel „Politica.” Având în vedere diverse uniuni și comunicări ale oamenilor, Aristotel subliniază că principalul comunicații este statul, care include alte comunicări ca părți ale întregului; după ce a stabilit această poziție, Aristotel începe să studiază starea, după metoda pe care a adoptat-o pentru alte studii similare: „Ca și în toate celelalte cazuri”, spune Aristotel, „este necesar să se descompună tot complexul în părți simple, componente, adică în părți care nu mai sunt descompuse. , și anume în elemente.”

mentamente, coborând la cele mai mici particule ale întregului, așa că acum să ne gândim în ce părți de bază, elemente, constă starea. Atunci vom înțelege mai clar diferența dintre aceste componente ale statului; ca tipuri speciale de comunicare, și unul din celălalt, și din întreg, adică statul, și vom vedea, de asemenea, vom afla dacă este posibil să admitem ceva artificial în raport cu fiecare dintre aceste părți, fiecare dintre aceste comunicări, adică dacă este posibil să admitem că componentele statului, precum familia, căminul, uniunea dintre stăpân și sclav (să zicem, în prezent, un antreprenor și un muncitor) sunt formate artificial, de către voința omului, și nu prin natura în sine, nu în mod natural, astfel încât se presupune că se datorează faptului că aceste părți componente ale statului sunt formate artificial - statul în sine este, de asemenea, format artificial, fiind o invenție în acest sens al oamenilor, și nu se formează de la sine, în mod natural.” Aici Aristotel respinge opinia exprimată mai târziu de Rousseau despre contractul social, Contrat social, opinie care este încă susținută de unii filozofi moderni „Dacă în același timp suntem capabili să arătăm,” Aristotel spune în continuare, „cum statul ia naștere de la bun început, apoi ca și în altele asemănătoare. cazuri,

vom ajunge astfel la cea mai bună, corectă viziune asupra statului ca comunitate politică. Aceasta înseamnă: să fi descompus statul ca comunitate politică în elementele sale, arătând cum este format din aceste elemente,

τ. e. Arătând geneza statului, cel mai bine este să ajungem la cea mai corectă viziune a statului, precum și a acestor componente; căci aceste părţi componente, unindu-se în stat, se dovedesc a fi în acelaşi timp etapele genezei sale, ca comunicare politică care domină asupra altor comunicări, şi le conţine pe toate, conţinând în sine, în componenţa sa, ca ei. părţi constitutive.” sJ.

Aristotel, arătând spre familie și alte comunități umane elementare, decide că acestea fac parte din stat, se dovedesc a fi pași succesivi în creșterea și dezvoltarea comunității superioare a statului, dar nu sunt în niciun caz desființate de acestea, sau sunt complet absorbiți, așa cum cred mulți; elementele, ca părți nedescompuse, își continuă propria viață atunci când sunt combinate.

Explicând metoda de formare și originea statului, Aristotel spune: „În primul rând, ceea ce este în mod necesar legat unul de celălalt este că unul nu poate exista fără celălalt (adică după psihologia sau, mai bine spus, biologia lui), care se completează reciproc, parcă separă jumătate din corp. Prin urmare, în primul rând, un bărbat și o femeie se unesc și se unesc tocmai pentru nașterea copiilor. In consecinta, uniunea conjugala se constituie conform

*) Din prelegerile profesorului emerit; Doctor în drept P. G. Rednin „Despre istoria filozofiei dreptului în legătură cu istoria filosofiei în general”11. Volumul IV, pag. 238.

lenea naturii umane însăși și nu este o invenție artificială a oamenilor. Din fire, toți superiorii și subordonații se unesc în mod firesc unul cu celălalt, tocmai de dragul propriei stări de bine. Căci oricine poate gândi și asigura, plănuind ceva dinainte, este prin natură un conducător, un stăpân, așa cum este destinat de natura însăși să conducă; iar cine este în stare să-și îndeplinească gândurile și să-și îndeplinească ordinele numai prin munca sa trupească este prin fire un subordonat, un sclav al stăpânului. O astfel de relație între stăpân și sclav (antreprenor și muncitor), totuși, este reciproc avantajoasă atât pentru una cât și pentru cealaltă persoană: Aceasta este a doua conexiune sau a doua unire între oameni^ β).

Pe vremea lui Aristotel a existat sclavie în Atena și el s-a supus prejudecății generale din acea vreme că societatea nu se putea descurca fără sclavie, dar cu mintea sa înaltă, Aristotel a înțeles că printre oamenii liberi există unii remarcabili, pe care alții îi ascultă de bunăvoie, și cărora le ascultă de bunăvoie. Aristotel nu credea că toți oamenii sunt egali, astfel încât munca mentală și musculară sta pe un picior, așa cum cred socialiștii moderni, și ei acordă fiecare

preferință celor din urmă, crezând că este probabil ca o întâlnire de zidari, acoperișori și dulgheri să poată construi un templu fără un plan

*) Ibid., p. 240.

si un arhitect. O asociație liberă de oameni de știință, chiar și o academie, în sine, nu poate face nimic grozav și din punct de vedere istoric nu a făcut niciodată nimic. Fiecare acțiune majoră a fost întotdeauna opera unei singure persoane. Faptele dovedesc acest lucru și, prin urmare, dorința socialiștilor de a slăbi individul și de a lăuda mediocritatea nu este utilă pentru societate. De asemenea, Aristotel nu a permis ca o dorință utilă și naturală să conducă societatea la monotonie, deoarece dezvoltarea naturală duce la diversitate: „Căci natura, în general, nu produce nimic cu zgârcenie, cu zgârcenie”. el spune, „nu se zgâriește cu lucrările ei, nu permite ca făptura pe care o produce să aibă multe scopuri, scopuri; dimpotrivă, fiecare ființă are un singur scop; un singur scop, căci altfel această ființă nu ar putea fi perfectă, și așa, adică perfectă, ea rămâne întotdeauna, ca produs al naturii, ca o operă de artă, munca umană, care va fi făcută pentru a servi multor. scopuri, nu doar unul; de exemplu, un cuțit este făcut pentru a repara pene, iar celălalt pentru tăierea pâinii” *).

Aici Aristotel indică diviziunea naturală a muncii. Adam Smith, care a fost profesor de filozofie la Glaskov, și-a putut extrage teoria economică din Aristotel și a prezentat-o

*) Ibid., p. 241.

folosind în mod specific exemplul fabricii de pini, dar principalul merit al lui Adam Smith este că a demonstrat că nu pământul, așa cum credeau predecesorii săi, fiziocrații, ci munca este adevărata sursă a bunăstării oamenilor.

Aristotel, având în vedere societatea umană inferioară, care satisface în primul rând nevoile materiale ale oamenilor, pune în fruntea comunicării statul, care există prin natură, în mod natural și nu artificial, satisface cele mai înalte nevoi sociale morale.

Aristotel a înțeles cuvântul filozofie și a înglobat în el toată gândirea și cunoașterea umană, multe părți pentru care a fost primul care a stabilit o bază științifică. A trebuit să conteste doctrina lui Platon despre ideile abstracte care stau în afară de realitate; despre societate ca produs artificial, nu natural și, prin urmare, ea însăși nu are nevoie de organizare naturală în sensul statului și lăsată în seama ideilor absolute de libertate și egalitate, o societate care poate fi guvernată după bunul plac. Toate diferitele idei eronate

susținute la acea vreme de înalta autoritate a lui Platon. Lupta dintre Filosofia lui Platon și Aristotel continuă până în zilele noastre; în Evul Mediu, în școală predomina învățătura lui Aristotel, dar acolo era atât de ascunsă încât cuvântul școală s-a dovedit a fi mai mult

un nume nepăsător pentru scolastică. Bacon se opune de fapt la scolasticismul lui Aristotel; sub influența sa se dezvoltă știința și filosofia, dar după pogromul revoluționar, la începutul acestui secol, în școală primează învățătura lui Platon. Adeptul filosofiei lui Aristotel este un Auguste Comte, el înțelege în linii mari filosofia, și o construiește pe idei abstracte, abstracte din realitate, pe care deci le numește legi naturale (aceasta este metafizica aristotelică, dar el aplică acest termen, metafizică, exclusiv preconcepute). pareri Iyam, la sofisme, cum se spunea in lumea antica). Unitatea științei lui Comte se bazează pe semnificația anumitor legi mondiale care sunt comune unei întregi game de fenomene.

Aș dori să atrag atenția asupra uneia dintre aceste legi generale ale lumii, o lege aplicabilă întrebării pe care am ridicat-o.

Această lege: legea dezvoltării naturale, general acceptată în literatură și pentru fenomenele sociale, dar înțeleasă arbitrar, care are ca rezultat nu dezvoltare, ci complet retrograd, cel puțin în agricultură.

Dezvoltarea normală include două condiții indispensabile: succesiunea fenomenelor (dinamica) și ordinea sau armonia, cu alte cuvinte, relația reciproc armonioasă a părților care alcătuiesc un fenomen de viață (statică).

Pentru dezvoltarea normală este necesar ca atunci când

trecerea succesivă la o nouă etapă, în această nouă etapă s-a observat și ordinea armonică naturală a părților constitutive. Această a doua condiție indispensabilă este complet trecută cu vederea în literatura de specialitate pentru agricultură.

Terenul și echipamentul de lucru trebuie să fie într-o anumită relație normală.

În agricultură, echipamentul de lucru nu este deosebit de mare și, prin urmare, terenul nu depășește forța de muncă a familiei. Terenul este limitat de o distanță încă cunoscută între câmpuri și fermă.

Fără a aduce atingere acestor reguli naturale, aderenții absoluti ai asociației declară că familiile de agricultori trebuie să se stabilească în sate într-un singur loc și să-și cultive pământul împreună, conform sistemului de asociere. Dar acesta este un sistem de

birou complet imposibil. Aceștia s-au pronunțat împotriva cumpărării de pământ de către țărani personal și în favoarea achiziționării de pământ de către țărani într-un artel. Ceea ce s-a întâmplat exact. Dar acești țărani, după cum poți fi sigur, își administrează fiecare ferma separat. După cum se vede din această prezentare, întreaga aspirație a apărătorilor asociației este introducerea agriculturii pe scară largă în agricultură. Dar fiecare economie din toate tipurile de industrie are limitele ei. Unii proprietari, după emancipare, au încercat să facă agricultură pe scară largă, având o singură fermă în centrul moșiei, ceea ce a dus la pierderi mari, iar pentru unii la ruina completă.

Nyu. Susținătorii asociației, interferând cu înființarea normală a familiei țărănești, nu fac decât să încurce și să încetinească lucrurile.

Dacă acceptăm că o parcelă agricolă trebuie să aibă o anumită dimensiune, atunci reducerea lui arbitrară este și ea dăunătoare.

Într-o comunitate, pământurile sunt împărțite în mod egal între toți pe măsură ce populația crește, motiv pentru care parcelele devin foarte mici, iar țăranii devin mai săraci. Acest sistem are însă mulți adepți care predomină în prezent în literatură.

Întrucât comunitatea este foarte răspândită, este posibil să o studiezi pe loc.

Că fiecare fenomen ar trebui examinat în realitate după Fapte este un adevăr elementar, despre care s-a vorbit atât de mult la noi în anii 60 și în general s-a scris atât de mult despre metodele științifice, încât nu pare să fie nevoie să se repete. Întreaga întrebare este în aplicarea metodei. Comte a mai spus că fiecare observație este precedată de o presupunere, că pentru a culege Fapte este necesară și o presupunere mentală, un sistem sau, cu alte cuvinte, o opinie a priori. Dar această opinie ar trebui acceptată tocmai ca una deliberat părtinitoare, sub condiția indispensabilă de a o abandona imediat dacă este infirmată de Fapte. Dar este foarte dificil, poți să te lași dus fără să vrei.

Se știe că Descartes și-a bazat metoda pe îndoială, le doute méthodique, așa cum este exprimat

Filosofii se reunesc pentru ca ulterior, după observarea Faptelor, să treacă la cunoașterea pozitivă. Descartes este unul dintre rarii oameni care ar putea abandona în mod conștient diverse prejudecăți și din nou, pe baza metodei, să reconsidere toate întrebările ridicate la vremea lui; de aceea este considerat pe bună dreptate, alături de Bacon, unul dintre fondatorii științei și filosofiei moderne. În raport cu

comunitatea noastră, această îndoială metodologică complet științifică este absentă; ceea ce interferează cu observarea Faptelor.

Îmi voi permite o digresiune, care poate fi potrivită pentru a indica ce este ochiul fizic și ce este conștiința și cât de mult determină a doua viziunea noastră fizică și înțelegerea fenomenelor.

Se știe că în timpul ședințelor de hipnoză magnetizatorul poate sugera subiectului hipnotizat că unul dintre cei prezenți nu se află în cameră și, deși persoana hipnotizată are vedere deplină, este lipsită de posibilitatea de a vedea persoana care stă în fața sa. . Aici este prezentată întreaga putere a ideii, odată acceptată de conștiință, deși într-o formă oarecum brută. Pentru unii, poate, acest exemplu va părea nepotrivit subiectului și că există o întindere mentală aici; dar numeroase Fapte dovedesc că această poziție este adevărată; de fapt, multe presupuneri pe care le-am acceptat fără dovezi au un efect analog similar. Se poate adăuga că toate așa-numitele principii ale finalului sunt

Secolele trecute se încadrează în această categorie, iar printre ele se numără principiul egalității absolute în raport cu comunitatea noastră.

Așezarea țăranilor în sate într-un singur loc împiedică cultivarea suficientă a câmpurilor mai îndepărtate; schimbul de pământ prin tragere la sorți nu permite țăranilor să înceapă îmbunătățiri pe termen lung; oferirea tuturor pământului, pe măsură ce populația crește, duce la suprafețe tot mai mici; toate aceste neajunsuri, luate împreună, duc la arătura din ce în ce mai mare a pământului an de an și prin aceasta la o sărăcire continuă a culturilor și o sărăcire mai mare a populației. Desigur, nimeni nu pretinde direct că mutarea câmpurilor departe de fermele țărănești este utilă; că parcelele mai mici sunt benefice; acestei din urmă împrejurări i se acordă chiar foarte multă atenție, ei propun să se ajute la aceasta cu strămutarea și, dacă este posibil, dobândirea de pământ de către țărani la fața locului, dar cu condiția indispensabilă ca în locurile noi și pământurile dobândite, ordinele comunale. sunt observate. De aici rezultă că toate neajunsurile comunității sunt ignorate și chiar și în general în literatură se dorește să le răspândească pe cât posibil în locuri noi. Toate acestea sunt acoperite de principiul absolut al egalității, ca manifestare a dreptății celei mai înalte, folosirea lui ι<4ζδ*paro se presupune că asigură viața oamenilor; dar Faptele indică bj⅛ \ respingere, la o creștere a sărăcirii și la apariția tipului special de proletariat comunal (pauperism).

ma) cel mai rău dintre alții, iar comunitatea este ascunsă sub numele unei societăți de proprietari țărani, care dă conceptul unui fel de mulțumire, care în esență nu există.

Conform celor de mai sus, primul pas în căutarea adevărului ar trebui să fie îndoiala metodologică științifică în raport cu orice principiu acceptat. Când punctul de vedere se schimbă, ideile se schimbă; adepții principiului egalității se opun adepților principiului laisser faire, laisser passer, libertate; dar este suficient, lăsând numai principiile abstracte create de gândirea pură, să acceptăm principiul abstract științific obținut prin studiul realității: că nu pământul, ci munca este adevărata sursă a bunăstării oamenilor, astfel încât eroarea la care conduc sistemele metafizice este relevată. Desigur, vor exista oameni în Rusia care să aducă toată această problemă economică agricolă, totuși stabilită științific cu mult timp în urmă, la cunoștință și claritate deplină *).

*) În gospodăriile pe care le-am construit, pe moșia mea. Mordvinov^, raionul Berdyansk, unul dintre fermieri a plantat două hectare de vie; Vă puteți bucura de recolta completă a strugurilor doar în al patrulea an și se lucrează mult în acest sens. Prin urmare, s-a emis ordin de prelungire, în general, a termenilor contractului de închiriere. Există îmbunătățiri și în alte domenii ale agriculturii. E plăcut să vezi o adevărată prosperitate; acest lucru nu este vizibil pe teren comun; Este cu adevărat de imaginat ca ei să înceapă să tragă la sorți viile sau să le taie pentru a oferi hrană tuturor? Cu toate acestea, în unele zone

Predarea sociologiei trebuie să cuprindă fenomene, atât materiale, cât și morale; dar aici subiectul este în mod deliberat restrâns pentru o explicație mai clară, mai exclusivă a chestiunii unei bucăți de pâine. După ce te-ai hotărât asupra unui punct, va fi mai ușor să începi să studiezi alte fenomene sociale.

Ideea principală a lui Auguste Comte este de a prezenta știința ca componente ale unui întreg; un concept bazat pe propoziţia: despre coincidenţa firească a legilor lumii anorganice cu legile de bază ale fenomenelor organice şi sociale. Această situație necesită o soluție științifică, care nu a urmat încă nici în Filosofie, nici în știință; a servit și ca teză pentru un premiu în filosofia științei la Societatea de Psihologie din Moscova. Soluția la această întrebare, adică recunoașterea faptului că sociologia trebuie să găsească sprijin în științele care au precedat-o, ar trebui să servească la stabilirea acesteia printre alte științe pozitive apărute succesiv din Renaștere în secolele XVI și XVII, dintr-un stat scolastic. Mai mult, nu este inutil ca filosofia să se întoarcă acum două mii de ani la Aristotel. Unitatea filozofiei cu știința este o problemă modernă esențială.

Notă. Actualul eșec al recoltei din 1891 a dat o puternică

La sate, moșiile sunt împărțite după sufletul fiecăruia, deși conform reglementărilor din 19 februarie moșiile sunt recunoscute ca proprietate personală.

un nou impuls pentru revenirea la problemele agricole; Este de sperat că măsurile luate vor contribui la reducerea posibilelor consecințe ale eșecului recoltei în zonele înfometate. Dar, în unele provincii din sud-est, a existat o recoltă eșuată de trei ani; este necesar să se țină cont și de viitor: să se decidă dacă ar fi utilă înființarea de magazine de rezervă în zonele în care terenul este proprietate comunală; de asemenea, investigați la fața locului pentru a vedea dacă există motive formale de zi cu zi care duc la o scădere constantă a recoltelor. În Occident, după cum se știe, ca urmare a utilizării îngrășămintelor minerale, conform sistemului Georges Ville, randamentele se pot ridica la limite fabuloase, dar acest lucru se realizează prin folosirea terenului și proprietatea asupra terenului, adică cu liberul munca fermierului. Se pune întrebarea însăși cu privire la avantajele utilizării gospodărești, private sau comunale și ale dreptului de proprietate asupra pământului pentru țărani, și anume: care formă de proprietate, personală sau comunală, este mai capabilă să introducă îmbunătățiri în agricultură? Răspunsul binecunoscut care se dă mereu că nu este vorba de îmbunătățirea agriculturii, ci de îmbunătățirea vieții oamenilor, cu foamete amenințătoare, desigur, trebuie eliminat.

Dimpotrivă, este necesar să luăm ca motto că scopul este tocmai îmbunătățirea agriculturii pentru a îmbunătăți nivelul de trai al oamenilor; dar pentru a crește randamentele este necesar: înființarea de ferme de închiriere pe terenuri aflate în proprietate la distanță-2*

Polonezii, acum anual din ce în ce mai arat și facilitat, conform articolului 165 din Regulamentele 1Q-γo din februarie și altele, trecerea țăranilor la proprietatea personală, întrucât cu proprietatea personală agricultura înflorește peste tot; Doar în aceste condiții, după cum demonstrează experiența, se poate atinge bunăstarea oamenilor, în locul sărăcirii prezente în multe locuri.

√

DESPRE ARTICOL.

„Petrecerile în familie”.

Pentru oamenii care însetează nu după dezbateri verbale și succes oratoric, ci după victoria efectivă a unui cunoscut adevăr cotidian, nu poate fi nimic mai îmbucurător decât apariția unui articol calm și clar pe acest subiect, scris de mâna unui om de stat, înarmat cu toate mijloacele științei și experienței. Un astfel de articol se află în cartea din septembrie a Vestnikului rusesc din 1889, articolul lui K. P. Pobedonostsev Family plots.

În statele în care măsurile legislative provin nu din cerc, ci din centru, orice explicație a problemelor legislative și polemicile asociate cu aceasta au scopul de a convinge ceea ce numim aici centru și, la atingerea acestui scop, ele pierd tot. sens. Articolul Family Plots este atât de clar și concludent încât nici nu ne gândim să susținem teza pe care o propune, ci doar decidem să exprimăm câteva gânduri pe care ni le-a stârnit.

2

Pe deplin de acord cu ideea principală a articolului, că declinul general al forțelor agricole ale țării provine din fragmentarea constantă a proprietății principale a terenului, suntem totuși obligați să facem mai multe rezerve. Ne este greu doar să alegem punctul din care, în primul rând, în ordine, să privim chestiunea.

Din moment ce primum vivere, deinde philosophari, adică în primul rând, guvernul are nevoie de bani, atunci, desigur, cel mai bun pământ din stat va fi cel care dă cel mai mare venit fără să-și piardă din valoare. Sub rezerva acestei condiții, proprietatea asupra terenului de către una sau alta persoană sau societate este indiferentă statului. Dar în monarhii apare în mod firesc o altă întrebare - despre cea mai înaltă clasă rurală, care constituie o legătură indirectă între monarh și plebeu, clasă chemată succesiv în primul rând să pregătească oamenii de serviciu pentru Înalta Curte și de aceea numită nobilime. Articolul „Comploturi familiale”11 afirmă clar că chiar și responsabilitățile pur de clasă ale unei familii nobile, cum ar fi educația copiilor, devin imposibile pentru aceasta dacă proprietatea ei devine prea fragmentată.

Tatăl, având în vedere cantitatea mică de pământ, putea încă să-și pregătească fiul pentru corpul de cadeți; dar fiii săi, după ce au împărțit moștenirea, lasă copii cu un singur nume, care nu corespunde situației lor financiare. Puteți indica sate întregi,

constând din curte după curte a unor asemenea nobili slăbici. Fiecare proprietar știe că este imposibil să împarți orice proprietate individuală, oricât de mare ar fi circumferința acesteia, fără a-i paraliza puterea, la fel cum este imposibil să împarți un animal de lucru în mai multe părți. Dar din moment ce fragmentarea moșiilor în timpul împărțirilor are loc în fiecare zi fără oprire, ruinarea generală a nobililor este doar o chestiune de timp.

Ceea ce s-a spus despre pământurile nobiliare este pe deplin aplicabil pământurilor țărănești. Dacă ne amintim că fiecare plugar, cu cei doi cai ai săi, pentru a-i hrăni fără pierderi, trebuie să mai arat în fiecare pană, pe lângă alocația lui, încă patru acri, așa cum a făcut încă în iobăgie, atunci devine clar că nimeni nu s-a gândit vreodată în serios să ofere țăranilor alocația lor de trei decenii. Și, în același

timp, devine clară bunăstarea comparativă a țăranilor din timpul iobăgiei, când gospodarii erau determinati nu de suflete, ci de impozite; și doar un om care deținea mai multe loturi de pământ era considerat gospodar; tot restul gospodăriei erau doar simpli muncitori la fermă.

Desigur, nici o agricultură bună la scară mică nu poate fi niciodată la același nivel cu una mare, din multe motive, începând cu imposibilitatea unor costuri economice mari care să nu fie recuperate prin utilizarea la scară mică. Prin urmare, așa-numita pâine de rouă este întotdeauna mai ieftină și mai proastă decât pâinea aburită.

tionnago. Dar dacă este imposibil să nu vedem aceste inconveniente ale proprietății micilor pământuri țărănești, atunci, pe de o parte, nu are rost să plângem despre ele, deoarece schimbarea lor nu este doar imposibilă, ci chiar este inutilă în condițiile în care noastre proprietatea pământului țărănesc este situată.

Noi personal, deși nu împărtășim speranțele irealizabile ale slavofililor, care ne-au făcut atâtea bătăi de cap cu panslavismul lor, totuși nu putem să nu ne bucurăm de cotitura către o politică națională independentă, pe care ni l-au semnalat adevărații patrioți. Desigur, prudența folosește lecțiile istorice ale altor oameni; dar nu poți pune o țintă pe spatele tău sănătos doar pe motiv că vecinul tău suferă de dureri cronice de spate. Nu ne putem explica de ce legislația noastră este atât de frică și împotriva a ceea ce ia tot felul de măsuri? Este într-adevăr, nu de glumă, împotriva proletariatului, pe singurul motiv că Europa suferă de această boală? Ce este un proletar? Acesta este un muncitor care nu-și găsește de lucru. Unde avem așa ceva? Nici măcar nu avem o clasă de muncitori agricoli și acesta este motivul pentru care, pe de o parte, nu avem ferme țărănești bune, iar pe de altă parte, nu avem economii bune la scară largă.

Ideea nu este cine deține pământul cultivat succesiv de agricultura țărănească: statul, proprietarul sau comunitatea; Interesul imediat al problemei este că pământul țărănesc,

ca proprietatea unui proprietar de pământ, a trecut inseparabil de la un proprietar la altul. Puterea acestei dache depinde nu atât de nuanțele economice aleatorii ale proprietarilor individuali, cât de configurația și dimensiunea acestei proprietăți.

Desigur, acolo unde, ca și în raport cu nobilimea, problema agrară este complicată de tipuri speciale de stat, pentru legislație nu contează dacă moșia dată rămâne în mâinile aceleiași familii istorice; dar, repetăm, în afară de această întrebare, pentru stat nu face absolut nicio diferență cine deține moșia, atâta timp cât acesta din urmă, din cauza fragmentării în sine, nu își pierde toată productivitatea. Acolo

unde o zecime a încetat să hrănească o familie, nu se poate aștepta ca, împărțită în trei părți, să devină suficient de productivă pentru fiecare dintre ele.

Ca orice persoană, țăranul rus doarme și se vede ca un proprietar de pământ și proprietar independent. Fără acest sentiment de proprietate, nu există impuls economic. Pentru a încuraja această aspirație dătătoare de viață, guvernul s-a grăbit să înființeze bănci țărănești. Dar această măsură benefică, din păcate, este paralizată de reforma Ficțiunea comunității țărănești în general și a proprietății acesteia în special.

Nu vom vorbi despre argumentele istorice ale domnului Golovin cu privire la originea principiului comunal. Fără să pătrundem atât de departe în profunzimea istorică, este oarecum ciudat să vorbim despre comun sau altele

drepturile oamenilor, cărora legea de 250 de ani nu le-a recunoscut niciun drept personal și de proprietate. Deci, ar rămâne să spunem: da, am inventat comunitatea, în ciuda nefirescului și a nedreptății ei, în interesul lui Fisk, imitând în acest caz metodele proprietarilor anteriori, care nu au vrut sau nu au putut, din anumite motive, intra într-o repartizare echitabilă a impozitelor de la ţăranii lor. Dar nu trebuie să uităm că s-au încasat și din taxe și impozite, adică de la gospodarii mai mult sau mai puțin mari, pe care alți membri ai familiei i-au ajutat cu contribuții bănești, adesea din locuri foarte îndepărtate de câștig. Prin urmare, proprietarul grijuliu era interesat și se lăuda cu prosperitatea gospodăriilor sale impozabile, dar nu-i păsa deloc de sarcina insolubilă de a aloca fiecărei persoane în parte câte o bucată de pământ separată, chiar dacă aceasta ajunsese, din cauza nesemnificației sale, la existență. numai în nume.

Ce, s-ar putea întreba, a câștigat statul din constituirea comunității? Redistribuirea parcelelor pentru vodcă, care este mortală pentru agricultură. Încălcarea definitivă a autorității capului de familie prin dreptul de a aloca separat nu numai un teren, ci și bunuri mobile aparținând personal gospodarului și un fel de solidaritate opozițională, ajungând la punctul de rezistență armată față de autorităților, ca să nu mai vorbim de prădarea corporativă în cartier. Nimic din toate acestea nu există în absența comunității. Cunoaștem sate întregi de servitori fără pământ, repartizați în armată

singurătatea, printre care fiecare este responsabil pentru acțiunile lor și nu se poate nici referi și nici nu se poate baza pe societatea de curte, care nu există.

Pe baza exemplelor aflate în fața ochilor noștri ne gândim că împrumuturile în bani acordate țăranilor de la bănci pentru

achiziționarea de pământ comunal vor înceta de la sine din cauza insolvenței unor astfel de operațiuni. Dacă împrumutul ar fi făcut corect țăranilor individuali, fără nicio solidaritate comunală, operațiunea în sine ar fi de încredere. Un bărbat a cumpărat pământ cu bani împrumutați și nu plătește dobândă. La licitație sunt mulți cumpărători mai pricepuți, fericiți sau bogați, iar împrumutul băncii este din nou garantat.

Este o problemă diferită când o comunitate cumpără teren. Comunitatea, la expirarea perioadei de grație, refuză categoric să plătească. Un oficial sosește pentru vânzarea la licitație. Țăranii întreabă:

- Cine va curăța acest teren cumpărat rămas în urma băncii?

- Da, sunteti.

„Nu vom merge”, răspund țăranii.

- Ei bine, deci terță parte.

- Nu vom permite străinilor să intre pe pământul nostru.

Oficialul se ofera sa achizitioneze acest teren la reducere la pret gratuit. Nimeni nu cumpără, având în vedere posibilitatea de revolte și chiar ardere a recoltei.

Repetăm, pentru interesele statului, nu contează în mâinile cui este adusă proprietatea de către stat

veniturile, iar kulakul cumpărând pământ de la sătenii săi este doar o dovadă vie a măsurii în care țăranii noștri prețuiesc proprietatea proprie a pământului. Kulakul, care cumpără o mică bucată de pământ de la un țăran sapă, este încrezător în productivitatea cheltuielilor sale, fără de care nu ar cumpăra pământ impozitat; iar un beţiv care şi-a vândut terenul, cu care nu se putea hrăni, poate, devenind muncitor la fermă din necesitate, să trăiască incomparabil mai bine decât trăia înainte de acea vreme. Dacă cel care a cumpărat pământul a fost până atunci un gospodar fără pământ sau un burghez, un industriaș, un muncitor, un muncitor la fermă, un proletar - spuneți cum doriți - atunci, cu cumpărarea și vânzarea de pământ, doi supuși ruși au făcut schimb. rolurile lor fără nici cea mai mică pagubă adusă statului.

Înțelegem aspectul istoric al legiunilor Imperiului Roman, al arcașilor pre-petrini și al ienicerilor pre-Makhmut. Această opoziție față de puterea supremă a apărut încetul cu încetul fără voința puterii supreme; dar nu putem înțelege crearea deliberată a unei opoziții la nivel național.

A. Fet.

Timpul este acolo unde a fost și doar noi plecăm.

(Romantism antic).

Cu toate acestea, rămâne în noi o cerință de unitate, pe care o satisfacem fie analitic, pornind de la principiile dezvoltate de un întreg sistem de gândire abstract (corect sau incorect), fie căutând o gândire și un sens general în Faptele care ni se află în fața noastră. .

În spatele unor astfel de metode de rațiune se află scopul final care guvernează fiecare acțiune intenționată a unei persoane.

Ori vrem adevărul gol, indiferent de ce, ori ne străduim să cunoaștem cât mai bine problema pentru cea mai bună direcție.

Este imposibil să luați dreptul la cetățenie de la prima metodă analitică, dar nu se poate să nu vedem că cel mai mic sofism din ea strică întreaga chestiune, mai ales când este aplicată în practică.

În domeniul practic, experiența servește drept cel mai bun ghid.

Poate fi imposibil din punct de vedere moral pentru un catolic devotat să se roage într-un templu magnific, iar el transferă serviciul într-o peșteră întunecată. Aceasta este o motivație.

Dar iată un alt lucru: acoperișul casei ancestrale curge, iar tavanul este în pericol de a cădea și, prin urmare, trebuie să ne mutăm într-o altă casă cât mai curând posibil.

Oricât de mult am striga împotriva lipsei de inteligență a oamenilor care fug în timpul unui incendiu, voința pierdută, până la sfârșitul timpului, va sări din flăcări cu o cutie de pălării în loc de o cutie uitată. Dar atunci când le analizăm acțiunile mai târziu, este de neiertat să încerci să justificăm salvarea cartonului și uitarea cutiei. Oamenii care și-au asumat grea sarcină de a coordona toate detaliile reformei cu concepte împrumutate din Occident au pierdut din vedere scopul principal, indicat lor de voința suverană a țarului-eliberator, de a îmbunătăți viața țăranilor, și de aceea au căzut în contradicție cu ei înșiși. Li s-a ordonat să îmbunătățească viața țăranilor, desființând în ea ceea ce nu era în concordanță cu principiile enunțate în 1789; li s-a ordonat să distrugă veșnica clădire istorică, reconstruindu-l după modelul clădirilor care au apărut inițial pe principii. în numele căreia s-a realizat reforma. Deși în general este dăunător să te lași dus de gânduri preconcepute, în scopul reformei țărănești, era mai permis să spui când se ridică o clădire nouă: aceasta este veche, rusă și, prin urmare, nepotrivită și trebuie înlocuită cu ceva care a a fost deja testat organic.

trăit de străini. Reformatorii noștri au vrut să realizeze imposibilul turnând vin nou în burdufuri vechi. În cartea din iunie a „Buletinului Europei” din 1889, în Eseurile sale despre istoria conștiinței ruse, Vlad. Solovyov indică cu deplină claritate tendința slavofilă de atunci, pe care o numește cu atâta succes un motiv arheologic reacționar. Această tendință nu numai că a considerat totul rusesc ca fiind necondiționat de bun, dar a pus și vina pe toate păcatele noastre pe unul sănătos. Când reconstruiți o clădire în numele unui principiu nou, complet opus, nu se poate lăsa fără discernământ în ea părți care reprezentau latura slabă chiar și a structurii anterioare și să arunce la gunoi inutil fundațiile morale care au dat clădirii distruse forța sa eternă. . Și aici s-a repetat fenomenul întâlnit la incendii. Oamenii țineau cu gelozie cartoane instabile în mâini și distrugeau bijuterii prețuite. În crearea edificiului libertăţii, ei au impus noii instituţii condiţii incompatibile cu conceptul de libertate. Desigur, mii de evrei, trăgând pietre uriașe pentru piramide pe role, reprezentau la un moment dat comunități foarte viabile sub flagelul egiptean; dar este puțin probabil ca evreii moderni să fie de acord în mod voluntar să păstreze doar această caracteristică cotidiană din întregul lor trecut istoric. Ni se pare că contradicția dintre structura comunală și ideea de libertate este atât de evidentă încât nu necesită explicații suplimentare. Între timp,

Păstrând o comunitate imposibilă printre oamenii liberi, implementatorii reformei, în numele egalității și libertății, au zdrobit principiul patriarhal și familial, atât de puternic în Rus'. Cei care consideră comunitatea un produs original al spiritului național cad într-o oarecare contradicție, încercând să o protejeze legislativ, cu convingerea că fără aceasta comunitatea se va dezintegra de la sine în foarte scurt timp. Da, amintiți-vă cuvintele romantismului:

Timpul este acolo unde a fost și doar noi plecăm.

Nu doar plecăm, dar, privind în jur și trejiți de experiența dureroasă, ne întoarcem adesea. Să ne întoarcem la ceea ce am fugit cândva cu atâta pasiune. libertate franceză. Iar francezii, sătui de cuvinte de puțină substanță, s-au îndreptat în cele din urmă către cercetare pentru a îmbunătăți viața oamenilor.

A. Fet.

CÂTEVA CUVINTE

despre structura cotidiană și economică a țăranilor în raport cu articolul lui A. A. Fet, publicat în Moskovskie Vedomosti din

17 octombrie 1889

În problema structurii gospodăriei țărănești, opiniile au fost împărțite în două tabere: unii vorbesc pentru proprietatea personală, alții pentru proprietatea țărănească comunală.

Diferența de opinii existentă apare, în opinia mea, din două motive, pe care voi încerca să le prezint cu exemple.

„Cunoaștem sate întregi cu curți fără pământ atribuite volost”, scrie A. A. Fet, „dintre care fiecare este responsabil pentru acțiunile lor și nu se poate referi și nici nu se poate baza pe societatea de curte, care nu există”. Eliberarea țăranilor a dus și, odată cu schimbarea principiului de bază al muncii, ar fi trebuit să ducă în mod firesc la crearea unei noi gospodării.

Formulare și, prin urmare, familiarizarea cu ele mi se pare foarte utilă și interesantă: voi cita aici o informație pe care am primit-o într-o scrisoare privată: „pe drumul de la Simbirsk la Bedenga, a trebuit să trec de o zonă populată numită Dvoriki. Aspectul acestor curți, spre deosebire de sat, m-a interesat la extrem, iar ceea ce mi-a atras atenția cel mai mult a fost boabele bogate din jurul caselor și cultivarea exemplară a câmpurilor. Sunt 12 case în total, toate sunt împrăștiate, unele la distanță destul de mare, au un singur lucru în comun: un drum, fiecare are o zonă separată de câmp. Terenul pe care s-au așezat Dvoriki a aparținut anterior diverșilor proprietari de pământ, moșii și singuri, în loturi mici și, după cum se spune, era deșeuri; dar acum vreo 20 de ani, cumpărarea acestui pământ a început de către diverse persoane din rândul țăranilor și așezarea acestora pe parcelele cumpărate; mâinile proprietarului sunt aplicate pe propriul pământ și fostul teren viran a început să dea recolte de cereale spre surprinderea tuturor.Un astfel de fenomen, printre țăranii cu o recoltă medie sau slabă, reprezintă o adevărată oază. Și astfel de oaze sunt rare.

Trecerea de la proprietatea comunală la cea personală este un pas către necunoscut; fără niciun exemplu pozitiv care ar putea servi drept introducere vizuală, care ar oferi o oportunitate pentru anchete la fața locului cu privire la numeroase probleme care rămân deja obscure; de aceea este clar că

Mulți oameni preferă prezentul pur și simplu pentru că este cunoscut și, în plus, familiar. Lucrurile au stat altfel pentru țăranii din satul de fermă menționat mai sus. După cum se poate vedea din rândurile de mai sus, printre ei se numără proprietari de palate și, prin urmare, proprietatea personală nu era nouă pentru ei; Țăranii marilor ruși au dat satului numele lor special Dvoriki, pe care l-ar fi putut adopta din aceleași-palate; în cele din urmă, un sat separat, cu o curte separată, nu le putea părea sălbatic și înfricoșător, puteau vedea beneficiile pentru alții.Primul motiv al diferenței de opinii cu

privire la întrebarea noastră de zi cu zi țărănească, după părerea mea, este: lipsa datelor pozitive în favoarea noului sistem, în imposibilitatea de a compara proprietățile deosebite inerente proprietății personale și comunitare, în viața țărănească nivelată de iobăgie.

Al doilea motiv pentru dezacordul de opinii, cred, este în formularea teoretică a întrebării în țara noastră.

Există două metode diferite în aplicarea fenomenelor sociale; o metodă se bazează pe gândirea pură, cealaltă, pe gândirea în conjuncție cu studiul realității. Așa-numitele principii din 1789 au fost construite pe prima metodă; proclamarea lor a fost primită cu încântare, au domnit, în lumea ideilor, aproape neîmpărțit timp de o sută de ani, și s-a hotărât să se sărbătorească centenarul lor în anul curent 1889. Dar la examinare s-a dovedit că au fost proclamați inalienabil, impre-3*

Scriptibile, absolute; iar în prezent, sub această formă, se dovedesc a fi retrograde și, în locul progresului așteptat, constituie o frână a oricărui succes.

Cu această conștiință, majoritatea oamenilor care au susținut cu ardoare aceste principii s-au răcit față de ei, iar în anul aniversar, celebrarea acestor principii s-a dovedit a fi cumva pe margine, de neobservat; celebru, motto, liberté, égalité, fraternité a lipsit din clădirile expoziționale. Iată, parcă, semnele vremurilor, sfârșitul unei ere istorice, nașterea uneia noi, promițând mai bine.

Metoda bazată pe gândirea individuală, atât de răspândită în Occident, și-a avut firesc ecoul în țara noastră, de vreme ce se știe că, în general, majoritatea ideilor noastre au fost adoptate din Occident.

nNu vom vorbi, după cum se spune în articolul lui A. A. Fet, despre argumentele istorice ale domnului Golovin cu privire la alcătuirea principiului comunal. Fără a pătrunde atât de departe în profunzimea istorică, este oarecum ciudat să vorbim despre drepturi comunale sau de altă natură ale unui popor căruia legea nu i-a recunoscut niciun drept personal sau de proprietate de 250 de ani. Și așa, ar rămâne să spunem: da, am inventat comunitatea, în ciuda nefirescului și a nedreptății sale, în interesul Fisk, imitând în acest caz metodele proprietarilor anteriori. În prezent, în condiții schimbate, majoritatea proprietarilor au abandonat responsabilitatea reciprocă din cauza impracticității acesteia; fiecare.

țăranul înregistrează în birou numărul de zecimi pe care dorește să le retragă și răspunde personal de acestea. În ceea ce privește responsabilitatea reciprocă, în vremurile post-reformă, consider inutil să citez fragmente din surse sigure, întrucât este bine cunoscut faptul

că responsabilitatea reciprocă în multe localități este într-o formă foarte neatractivă. Ce date se dovedesc a fi în favoarea responsabilității reciproce? Apărătorii responsabilității reciproce vorbesc în favoarea ei pe baza faptului că în ea, după cum se spune, solidaritatea se manifestă pe deplin ca un principiu al dreptății celei mai înalte. Solidaritatea, cuvânt străin, câștigă în favoarea ei prin asumarea a ceva bun, iar în ceea ce privește cuvântul principiu, se știe că în știință acest cuvânt este luat în sensul unui adevăr imuabil, al unei legi științifice. Este necesar, la studierea fenomenelor sociale, să se acorde atenție semnificației date cuvintelor, să se folosească expresii care au un sens precis, definit. Desigur, nu sunt absolut împotriva folosirii cuvintelor străine, atunci când, de exemplu, este vorba de concepte noi (în acest caz, oamenii de știință chiar trebuie să creeze cuvinte noi), dar utilizarea lor trebuie asociată cu condiția indispensabilă. de a determina cu exactitate sensul cuvântului . Sensul real, firesc al conceptului de solidaritate poate fi exprimat în următoarea definiție: toți membrii unui sindicat, fie el un sindicat sau o unitate, o familie, o asociație sau un artel, sunt unanimi în beneficiile și pierderile rezultate din intreprinderea. Dacă rezumăm acest lucru prin

conceptul este indiferent la toate fenomenele, stabilește-l ca principiu și pretinde în numele său că este imperativ ca un artel să completeze ceea ce este neterminat de alte artele, ca o asociație să fie responsabilă de alta, ca la sate țăranii să lucreze, după cum se spune, pentru alții, adică că o familie a fost responsabilă și a plătit restanțe pentru o altă familie, atunci aceasta va fi o regulă artificială, și nu un drept natural. Se poate observa, de fapt, că succesul în societate începe și continuă pe respectarea drepturilor naturale ale unităților de muncă. Primul concept de solidaritate se bazează doar pe gândire, al doilea pe gândirea în conjuncție cu observația și aceasta este ceea ce se numește lege naturală sau principiu științific. Cu aceasta, se obține rezultatul dorit - cea mai înaltă justiție. O altă regulă în comunitate este împărțirea egală a pământului către toată lumea, care se menține în numele principiului egalității. Se opune fenomenului natural de dezvoltare observat în societate, dar nu voi vorbi despre asta, întrucât conceptul relativ de egalitate, ridicat la un principiu, printre câteva altele, începe acum să atragă mai puțină atenție...

Când începeți să observați un fenomen necunoscut, este cel mai necesar să vă ghidați după o regulă, presupunere, adevărată sau eronată; dar dacă conceptul, astfel ridicat la un principiu, nu este susținut de Fapte, atunci acest concept își pierde semnificația ca principiu și este o preconcepție eronată.

în opinia dumneavoastră. Consider că diferența de metode de gândire este al doilea și principal motiv pentru diferența de opinii cu privire la problema în discuție.

„Nu este vorba despre dezbateri verbale și succese oratorice, ci despre victoria efectivă a unui adevăr cotidian binecunoscut”, scrie A. A. Fet. Majoritatea partidelor conservatoare și liberale din literatură consideră că păstrarea ordinii comunale este soluția finală la întrebarea țărănească, cum să satisfacă etica, justiția supremă și îi protejează cu gelozie de orice încălcări, și, prin urmare, sunt puține articole scrise într-o direcție diferită. Între timp, întrebarea necesită o clarificare promptă. În prezent, noi reguli pentru imigranți au fost publicate în ziare , permițându-le să se stabilească la alegere, pe bază comunală sau gospodărie, în acest din urmă caz, responsabilitatea reciprocă este desființată.Cu această ocazie au apărut articole despre păstrarea răspunderii reciproce pentru imigranți indiferent.

Au trecut douăzeci și opt de ani de la anunțarea Regulamentului din februarie 1886 și problema vieții de zi cu zi a țăranilor rămâne nerezolvată în conștiința publică.

Nu prin opinii preconcepute ridicate în principii, ci prin cercetări științifice bazate pe legi științifice confirmate în realitate, se poate realiza o considerație și o explicație completă a subiectului.

Superioritatea satului pământului, acceptată în știință,

fermierii sunt împărțiți în ferme, mai degrabă decât în sate aglomerate, pe baza propunerii că, odată cu apropierea câmpurilor, munca fermierului este mai ușoară. Această poziție este în esență similară cu o axiomă matematică; că o linie dreaptă este cea mai scurtă distanță dintre două puncte. Bineînțeles, în acest caz întrebarea este puțin mai complicată, iar pentru persoanele departe de business, poate părea insuficient dovedită, sau măcar exagerată influența sa asupra forței de muncă; dar s-au făcut multe calcule destul de detaliate despre aceasta în știința agricolă. Voi oferi câteva informații culese de Comisia de la Moscova despre fermele 1): „Comisia primită prin intermediul Societății de Agricultură din Moscova, furnizată de autorul N. P. Zalomanov, broșura „Despre cauzele declinului agriculturii țărănești în Rusia”. Indicând influența distanței câmpurilor față de moșii, autorul scrie că, pe lângă costul ridicat al transportului gunoiului de grajd (și uneori imposibilitatea totală a fertilizării), există un alt motiv mai important care împiedică creșterea creșterii vitelor, și, prin urmare, îngrășăminte în fermă, aceasta este influența distanței terenului iй asupra costurilor de producție, cum ar fi: pierderea de timp în timpul tranzițiilor și relocarilor muncitorilor, la recoltarea și îndepărtarea gunoiului de grajd etc. În același timp, distanța de teren afectează și productivitatea vitelor de lapte atunci când pășunile le hrănesc pe timpul verii. În timpul tranzițiilor semnificative ale vacilor de lapte din

') Rapoartele comisiei Societății Imperiale de Agricultură din Moscova. Volumul 2, pagina 95 și următoarele.

Când este pășunat la moșie, producția de lapte este foarte mică, de exemplu. jumatate ca la pasunat langa mosie.

Costul forței de muncă, cheltuit neproductiv în timpul tranzițiilor și mutărilor de distanțe semnificative între terenurile câmpului și moșie, atinge o valoare foarte notabilă. Conform cercetărilor lui Tyunen, reiese că pentru o fermă de 198 de desiatine cu o distanță medie a câmpurilor de la moșie de 469 de brazi, cu o recoltă de 9 sferturi sau chiar șase, venituri de teren pentru fiecare 469 de brazi de distanță (puțin mai puțin). de o milă) scade cu 273 de ruble. 49 de copeici, iar la 14∞ brazi, totul este deja absorbit...

Condițiile climatice și economice naționale ale Rusiei cresc și mai mult semnificația economică a distanței medii a câmpurilor de la moșie.

De fapt, dintre trăsăturile caracteristice ale climei noastre, cursul temperaturii în legătură cu dezvoltarea vegetației merită cea mai mare atenție. În legătură cu aceasta, viața vegetală din țara noastră, deși mai târziu, se trezește brusc, iar toamna se oprește mai devreme decât în vestul Europei.

Din aceasta se vede cât de scurtă este perioada de muncă de primăvară pentru fermierul rus, cum trebuie să se grăbească și aici, în plus, un teren la câțiva, și uneori la mulți, mile de curtea lui din sat.

Oricum, indiferent de câte calcule se fac, aceste calcule, care sunt foarte utile proprietarilor, nu pot niciodată

Este important să aveți pentru neobișnuit acel efect izbitor care vine de la cunoașterea vizuală. Latifundiarul Penza M.V.S. mi-a spus ca, in timp ce conducea prin provincie, din lipsa cailor, a fost nevoit sa petreaca noaptea pe drum; într-o noapte întunecată, la ceasul I, a văzut femei adunate în curte. Trezirea atât de devreme l-a surprins și a ieșit să-i întrebe unde se duc? Răspunsul a fost că urmau să culeagă, dar când au fost întrebați de ce atât de devreme, s-a dovedit că trebuiau să meargă opt mile. Mergeți opt mile, culegeți și apoi mergeți încă opt mile acasă! Mi se pare că cel mai inexorabil metafizician sceptic trebuie să cedeze convingerii; Desigur, poate spune și că acesta este un lucru obișnuit și, având în vedere 4 mile pe oră, patru ore pierdute în zadar, acesta trebuie să fie și un lucru obișnuit.

Problema amenajării fermelor se referă la mai multe terenuri proprietate. Acum voi trece la considerarea fermelor țărănești.

S-a vorbit des în presă despre deficitul și costul ridicat al muncitorilor. De aici părerea că unii proprietari, prin prisma intereselor lor, sunt în favoarea proprietății țărănești personale, având în vedere creșterea numărului de oameni fără pământ și ieftinitatea așteptată a acestora. Salariile muncitorilor variază foarte mult în Rusia; Deci, anul acesta, în districtul Berdyansk, au plătit un muncitor trei ruble pe zi și au scris din economii. Dar știu zone în care salariile pentru mâncarea lor sunt foarte mici. În „Buletinul Europei11”, pt

Noiembrie a acestui an, pagina 462. se spune: „ce cred cititorii, ce vrea să spună domnul Fet prin numele acestei opoziții la nivel național create deliberat?” Nimic mai mult decât... comunitatea noastră de pământ! Aceștia sunt stâlpii lui Hercule la care duce dorința pasionată de a asigura moșiile cu muncitori agricoli fără pământ - o dorință care este caracteristică în prezent mai multor domni Fettytt. Poate că există proprietari care cred și că odată cu trecerea țăranilor la proprietate personală, muncitorii se vor ieftini, dar cred că există o neînțelegere și, prin urmare, consider că este necesar să spun câteva cuvinte despre acest subiect.

În ceea ce priveşte timpul prezent, se ştie că în perioada post-reformei terenurile arabile ale proprietarilor de pământ au fost mult reduse; sunt moșii în care nu există deloc; pământul este din ce în ce mai închiriat țăranilor din bani și parțial. Nu vorbesc de moșii de fabrici, distilerii și fabrici de zahăr din sfeclă, dar acolo venitul se bazează pe calculul industriei fabricii. În primul caz, lipsa sau costul ridicat al muncitorilor nu preocupă proprietarii, deoarece nu sunt necesari pe moșii. Situația este diferită pentru proprietarii de moșii de mărime medie, cultivate chiar de proprietar. Prin urmare, trebuie să apelăm la ei pentru un răspuns. Voi cita aici opinia proprietarului din districtul Aleksinsky, provincia Tula, orașul Lyakhov. „Proprietarii de terenuri se plâng de penuria și costul ridicat al muncitorilor – și asta îi atribuie toate necazurile. Dar

Nu este în întregime corect. Acolo unde nu există întârzieri în plăți, sunt întotdeauna destui lucrători. În ceea ce privește costul ridicat, aceasta este o întrebare foarte, foarte relativă. Dacă pentru treierat cu bipți, la cea mai caldă perioadă pentru această muncă, adică în timpul semănării, puteți obține muncitori până la copeici. dintr-un sfert şi 20 de copeici. pe zi, atunci nu se poate spune că muncitorul ne este drag. Acest lucru este valabil doar în raport cu produsele primite de pe pământ. Este scump pentru că în zona despre care vorbesc, IO - 12 copeici de secară este considerată o recoltă bună.

Totodată, remarc apropo că dacă 12 copeici este considerată o recoltă bună la noi, atunci pământul nu are nicio legătură. În zona noastră,

ştim de moşii în care 18-20kopen pentru zecime este un lucru foarte comun.”1)

Legile ştiinţifice sunt comune tuturor popoarelor; şi de aceea exemplele străine pot fi instructive. De un interes deosebit în legătură cu Rusia sunt ordinele terestre irlandeze. G. L. Lavergne, vorbind despre Irlanda în lucrarea sa I1Economie rurale en Angleterre, subliniază cedarea colectivă a pământurilor, cunoscută sub numele de tenorul parteneriatului. Acesta este, scrie el, în ce constă această predare colectivă, numită tenore de parteneriat, care se mai numeşte şi rondale şi ronwig, un cuvânt care pare să fie de origine scandinavă. Au predat satelor pe răspundere reciprocă o anumită cantitate de teren, să zicem 50, 100, 200 de hectare. O parte din pământ

>) Rapoartele comisiilor I.M.O.S. X. despre ferme şi condiţiile moderne ale agriculturii ţărăneşti. Volumul I, pagina 74.

terenul arabil rămas a fost folosit în comun, iar restul a fost împărţit în funcţie de numărul de familii anual; apoi fiecare familie, dacă dorea, îşi împărţea parcela după suflet (par tête). După cum puteţi vedea, aceasta este ordinea noastră comunală. În plus, conform legii locale privind moştenirea, pământul luat de fermier, la moartea acestuia, a fost împărţit între copiii săi. Toate acestea au dus la fragmentarea extremă a pământului. În acest fel, fiecare irlandez a primit câte un teren, şi de fapt nu exista ceea ce numim noi proletariat, dar parcela era atât de mică încât era imposibil să ţină cai, mici parcele erau dezvoltate manual pentru cartofi; Din această situaţie s-a reînviat cel mai grav rău, şi anume pauperismul, cerşetoria generală. Când în 1847 a apărut o boală a cartofilor, a avut loc o foamete atât de teribilă încât populaţia a scăzut de la zece milioane la şapte. Cartea domnului Lavergne este scrisă foarte viu şi dramatic. Sub acest sistem în Irlanda a existat atât o abundenţă, cât şi o forţă de muncă ieftină, dar prin aceasta proprietarii nu au beneficiat. Dacă sunt proprietari care cred că atunci când trec la proprietate personală, lucrătorii se vor ieftini, atunci cred că aici este o neînţelegere, cel puţin judecând după ce se ştie din străinătate. Cel mai sigur mod de a obţine un surplus de muncitori ieftini este păstrarea ordinii comunale; dar aici stă exemplul Irlandei.

,, În cartea din iunie „Buletinul Europei” 11 1889 r• în eseurile sale din istoria conştiinţei ruse, A. A. Fet scrie: „Vladimir Solovyov cu deplină claritate

indică tendinţa slavofilă de atunci, pe care el o numeşte cu atâta succes un motiv reacţionar-arheologic.Dar este imposibil, în dreptate, să atribuim această opinie exclusiv tendinţei slavofile, deoarece şi occidentalii o împărtăşeau. Culegând informaţii pentru rapoartele

comisiei Societății de Agricultură din Moscova și urmărind mișcarea de gândire pe acest subiect, am scris: În „Buletinul Europei”, pentru luna mai a anului curent 1882, în recenzie internă. , la pagina 367 , proprietatea comunală a pământului este recunoscută ca o trăsătură a originalității ruse care merită sprijin / Unii iau și responsabilitatea reciprocă ca trăsătură originală a comunității noastre, dar responsabilitatea reciprocă a existat în Franța în timpul copilăriei lui Ludovic al XIV-lea. Molay, președintele Parlamentului parizian, i-a spus, arătând sărăcia sătenilor, Reginei Ana: Voi prezenta Majestății Voastre suferința extremă a oamenilor... Chiar dacă, după ce și-a plătit cota din impozit, un persoana a fost considerată liberă de orice obligație. Dar societatea rurală este obligată prin garanție reciprocă, iar un individ care și-a plătit datoria personală este trimis la închisoare pe perioadă nedeterminată (XVII Siècle, ed. de prix, pag. 401). ').

„Deși în general este dăunător să te lași dus de gânduri preconcepute”, scrie A. Fet, în scopul reformei țărănești, era mai permis atunci când construiai o nouă clădire să spui: aceasta este antică, rusă și, prin urmare, nu.

·) Ibid. Volumul 2-oí, pag. ιι8.

potrivit, și trebuie înlocuit cu unul străin deja testat, dezvoltat organic.Desigur, dacă direcția occidentală ar adera la această regulă, deși una extremă, atunci ar exista dezbateri care ar putea servi scopurilor reformei țărănești; dar, după cum am spus mai sus, atât direcțiile occidentale, cât și cele slavofile pe acest subiect au avut aceeași părere.

Cu o asemenea dispoziție generală, este firesc ca după anunțarea Regulamentului din 19 februarie să apară în literatură atacuri asupra acestuia, și anume pentru includerea articolului 165, care permite răscumpărarea persoanelor fizice; dar mi se pare că astfel de acuzații, având în vedere programul Cel mai înalt de eliberare, nu sunt justificate.

Ziarul oficial le Nord a publicat relatări foarte detaliate despre activitatea comisiei editoriale din Sankt Petersburg; în corespondența nordului, din 2 noiembrie 1859, se spune că direcția economică a comisiei a propus folosirea obligatorie pe termen nedeterminat a terenului cu serviciu individual (fostă corvee) sau plata quitrent. Cel mai înalt program prevedea ca eliberarea să fie finalizată în 12 ani. Dacă comisia ar fi acceptat această propunere, s-ar fi dovedit că ei se așteptau la o prevedere privind țăranii liberi, dar a fost prezentată o prevedere privind țăranii obligați, care, totuși, era cunoscută de mult timp și era vădit neconformă cu Programul Cel mai Înalt. Dar mai târziu, comisia editorială a anunțat că a acceptat răscumpărarea și trimiterea ulterioară a rezumatelor lucrărilor comisiei a încetat.

Nu vreau să apăr lucrările comitetului editorial; există mulți membri vii ai acestei comisii care pot oferi informații detaliate despre progresul ulterioar al problemei. Vreau doar să spun că niciun comision nu se poate abate în mod fundamental de la instrucțiunile pe care le-a primit și acceptat și, probabil, criticii articolului 165 trebuie să fie de acord cu acest lucru.

Venind la situația actuală, cred că, conform datelor disponibile, proprietatea personală a țăranilor este mai mare decât cea comunală. Proprietatea personală a țăranilor mici are dezavantaje, despre care puteți avea toate informațiile necesare, deoarece este foarte comună în Occident. Aceste neajunsuri sunt recunoscute acolo și pentru a evita fragmentarea extremă, în multe state au fost stabilite minime pentru împărțirea terenurilor.

Este general acceptat că țăranii sunt în general săraci. Toate atacurile la ordinele comunale se bazează pe opinia că ele sunt cauza acestei sărăcie. Până la prezentarea altor motive mai convingătoare, această opinie ar trebui considerată corectă.

NOTĂ. În acest articol, am încercat să subliniez, printre altele, că cunoștința vizuală poate, mai degrabă decât orice raționament teoretic, să fie în favoarea chestiunii. Această opinie este justificată de fapte. În diverse localități, ferme înființate au servit drept modele celor care au avut ocazia să le vadă.

pentru înfiinţarea altora asemănătoare în alte locuri Deci, ferme lângă sat. Tarkhanii, al căror număr ajunge în prezent la doisprezece, au determinat înființarea unora similare în moșiile învecinate. Urmând exemplul fermelor din apropierea satului. Districtul Nagaev Insarsky, au fost înființate, districtul Mokshansky, lângă sat. Tsarevshchina, N.A. Sheremeteva, cinci ferme; În același timp, conform mărturiei administratorului proprietății I.V. Bolshakov, înființarea acestor ferme a necesitat costuri remarcabil de scăzute: costul fermei ajunge la 125 de ruble, inclusiv următoarele: cherestea de pin cu transportul său la fața locului, pentru un colibă rezidențială și hambar de cereale, tâmplărie de colibă și hambar, lucrări de sobe și cărămizi, lucrări de tâmplărie pentru montarea blaturilor și acoperișurilor peste hambare.

Laturile șopronelor, adică pereții, sunt împrejmuite cu garduri din tufiș și țăruși tăiați din pădurea economică; acest lucru a fost făcut chiar de fermieri în mod gratuit, costul acestei lucrări cu materialul nu mai este. peste 25 de ruble.

De asemenea, cinci ferme au fost înființate în districtul Syzran, lângă sat. Lave, carte. M. A. Shcherbatova. După exemplul fermelor, raionul Saratov, lângă sat. Neyolovka și satul Kamenka, a început construcția fermelor învecinate în apropierea satului. Regiunea Vsevolodsk și, din

câte știu, anul viitor vor începe să stabilească același lucru în sat. Teplyakov și alte câteva localități din același district.

PROGRES STIINTIFIC

şi scolastică retrogradă în domeniul studiilor agricole.

SATE ÎN LOCURI NOI.

eu.

Anul trecut, 1889, în Europa de Vest a avut loc un eveniment de însemnătate mondială, ale cărui consecințe au fost foarte importante. Întreaga lume a ideilor dominante, bazată pe gândire pură, a fost zguduită în temelii. Aceste principii sunt recunoscute ca fiind dubioase și incorecte.

Metoda gândirii pure, aplicată fenomenelor sociale, a dat naștere așa-ziselor principii din 1789. Aceste principii, atunci când sunt examinate, se dovedesc a avea un efect distructiv asupra însăși fundamentele societății. Deoarece metoda gândirii pure este folosită în metafizică 1), de unde și numele,

l) Există și prevederi în știință construite pe speculație pură, așa-numitele ipoteze, dar nu pot fi confundate cu metafizica, deoarece ipotezele, deși nedemonstrate, sunt permise în știință doar în măsura în care nu contrazic sau sunt susținute de fapte disponibile.

dat de Auguste Comte acestor principii ale metafizicii revoluţionare.

Metoda gândirii pure, aplicată fenomenelor sociale, se opune metodelor științelor naturii: matematică, experimentală și evolutivă sau evolutivă. Aceste două învățături reprezintă ceea ce se numește realism și metafizică. Deci, ca fiind diferit la acești oameni de știință, ea constă în recunoașterea sau nerecunoașterea faptelor pentru criteriul adevărului, și cu cât a doua viziune este adoptată în filosofia începutului de acum, atunci acești doi oameni de știință diferiți pot fi desemnat printr-un nume comun numit și filozofie. O astfel de deconectare este extrem de nefericită; întrucât analiza științifică tinde să se fragmenteze din ce în ce mai mult într- o specialitate și unitatea ambelor vederi, este de dorit unitatea în predarea generală, analiza și sinteza.

Diferența dintre opiniile științifice și cele metafizice poate fi ilustrată prin următorul exemplu din agricultură.

În știința agricolă, se acceptă ca regulă și principiu științific că ferma ar trebui să fie înzestrată cu o cantitate suficientă de pământ.

Pe aceeași problemă a împărțirii pământului, din punctul de vedere al metafizicii, egalitatea este ridicată la dogma, ca principiu al dreptății celei mai înalte; iar în numele ei cer împărțirea egală a pământului pentru toată lumea.

Conform prevederilor IQ ro februarie, ordinele comunale care existau în timpul iobăgiei s-au păstrat sub noile ordine.—La trage-•1*

Pe lângă aceste împărțiri comunale s-au adăugat împărțiri familiale, ceea ce a dus la o mai mare fragmentare a pământului și populația a căzut în sărăcie.

În ciuda exemplului viu al insolvenței ordinelor comunale, odată cu înființarea Băncii Țărănești, ordinele comunale au fost totuși păstrate pentru cumpărarea de pământ de către țărani.

În fine, la ora actuală, în problema strămutării, multe din literatura de specialitate cer exclusiv instituirea unor ordine comunale pe pământuri noi, în Siberia și în alte zone. Rezultatul acestui lucru va fi deja cunoscut: sărăcirea generală din fragmentarea sistematică a terenurilor.

Pentru a preveni o astfel de fragmentare excesivă, se pune problema înființării parcelelor familiale.

Proprietatea parcelelor familiale este înțeleasă în două moduri: în articolul „loturi familiale11” de K. P. Pobedonostsev, în „Vestnik rusesc”, septembrie 1889, care a atras atenția generală, se spune: „Legea înseamnă dublă proprietate țărănească: i) comunitate. ; 2) ereditar (incinta sau gospodărie). Senatul, în multe dintre hotărârile sale, a recunoscut întotdeauna parcelele gospodărești drept proprietate a întregii curți, a întregii familii de țărani și nu doar a unui gospodar.” Totodată, autorul articolului citează articolul 117, Mest. Velikor. Poz. „În caz de folosință ereditară (parcelară sau gospodărească), parcela se desființează sau după ce familia părăsește societatea, sau

la moartea proprietarului, care nu a lăsat moștenitori, sau din orice alte motive, vine la dispoziția societății, care poate fie lăsa un astfel de teren pentru uzul public al tuturor țăranilor, fie îl poate oferi pentru uz ereditar. noul proprietar1< („Vestnik rusesc”, septembrie 1889 , pag. 69). Articolul 117, după cum se reiese din cele de mai sus, se referă numai la problema utilizării , și nu a dreptului de proprietate asupra terenului, iar dispoziția terenului în timpul utilizării aparține societății; dar acest articol nu poate servi drept bază pentru recunoașterea unui teren gospodăresc, după răscumpărare, ca proprietate a întregii gospodării, și nu doar a unui gospodar. Acest

articol nu se aplică terenurilor după răscumpărare. S-a făcut numai pentru folosința terenului, în vederea încasării plăților de răscumpărare. După răscumpărare societatea nu poate dispune de proprietatea privată.

Într-un raport adresat Societății Imperiale de Agricultură din Moscova, la o ședință din 20 octombrie 1889, I. N. Shatilov, exprimându-și părerea despre înființarea parcelelor familiale în legătură cu problema proprietății rezervate asupra pământului nobiliar, scrie: „Pentru țărani, stabiliți repartizarea parcelelor familiale va avea o semnificație și mai mare, deoarece aceasta, întărind integritatea vetrei familiei, va reda în același timp importanța șefului casei, a cărui pierdere de către gospodarii în ultima vreme a fost una dintre principalele motive pentru dezordinea economică a populaţiei ţărăneşti.

Iacul, furnizat proprietarilor de pământ, a fost produs pe principiile științei agricole și, prin urmare, deoarece a constat în principal în relocarea fermierilor în ferme, este firesc să se acorde o atenție deosebită parcelelor familiale. „Asta acum 50 de ani11, scrie el!” Von Sivers „marii proprietari de pământ din Livonia s-au hotărât asupra unor lucrări foarte valoroase, precum împărțirea satelor strânse unite în gospodării bine organizate: muncă care, cu mare grijă și îndelung, a costat Livland câteva milioane de tç l). Când a început să elibereze țăranii din provinciile rămase din Rusia, Comisia Editorială a adoptat o abordare diferită; Ea a luat ca bază a lucrărilor sale principiul recunoscut la înființarea Proprietății de Stat - comunitatea satului, iar mulți dintre funcționarii acestui minister au devenit membri ai comisiei. La elaborarea Regulamentului Local al Teritoriului de Nord-Vest, multe dintre fermele care existau acolo au fost date spre răscumpărare țăranilor și, deși s-a acordat atenție destinelor familiei și neîmpărțirii acestora, interdicția a fost ocolită sau înțeleasă în sensul folosirii pământului de către toți membrii familiei și fermei Și pământurile au început să se împartă; așadar, G. Președinte al Congresului Comerțului Mondial de la Rezhitsa

ŋ Rapoarte ale Comisiei Societății Imperiale de Agricultură din Moscova despre fermele și condițiile moderne ale agriculturii țărănești. Volumul I, pagina 56.

Srednikov scrie: „În districtul Rezhitsky, chiar și în timpul iobăgiei, existau sate unice de țărani, în număr de aproximativ 30, dar de atunci, de la împărțire, aceste sate unice s-au transformat în sate; Formarea de noi așezări sau ferme pe pământ țărănesc este insesizabilă, dar, pe de altă parte, pe pământul proprietarilor de pământ au apărut multe ferme: țărani - muncitori agricoli, în principal din Livonia, iau

parte din pădure pentru arat timp de 12 ani și ridică ei înșiși clădirile necesare.

Proprietarii de terenuri consideră că este mai profitabil să-și închirieze fermele, dar nu să gestioneze ei înșiși ferma; iar chiriaşii nu lipsesc11 În recenziile primite de comisie despre gospodării, sunt multe informaţii despre o împărţire similară a gospodăriilor şi transformarea în sate, pe pământ ţărănesc, în regiunea de nord-vest.

Deși proprietatea personală mică țărănească prezintă dezavantaje, dar din moment ce Comisia Editorială a acceptat comunitatea iobagilor ca bază și punct de plecare al muncii sale, atunci în virtutea materiei în sine, pentru a satisface cel mai înalt program stabilit, finalizarea emancipării. a țăranilor într-o perioadă de doisprezece ani, comisia este forțată, dar ea a fost, după ce a acceptat răscumpărarea, s-a schimbat punctul de vedere inițial și a stabilit articolul i6$ (dreptul țăranilor de a-și cumpăra personal terenurile).

>) Ibid., p. yu8.

Nu se poate să nu fie bucuros că articolul „Comploturi de familie” a fost publicat în revista „Vestnik rusesc”; o reviste și o publicitate la nivel de ziar pot da unei idei toată semnificația ei. Se poate spera că alte ziare și reviste, lăsând în urmă redistribuirile comunale stereotipe și responsabilitatea reciprocă, vor adopta o abordare la fel de largă a problemei, care în astfel de condiții poate fi pusă pe deplin pe o bază științifică.

Este general acceptat că țăranii noștri sunt săraci și parcă sunt deja obișnuiți cu asta; dar uneori apar fenomene majore care trezesc din nou atenţia generală asupra chestiunii ţărăneşti. Acesta este cazul care a apărut în raionul Porkhov. Provincia Pskov: proprietarul orașului Panteleev a lăsat moștenire un milion de ruble pentru a cumpăra terenul alocat al țăranilor din districtul Porkhov. Zece companii au plătit împrumutul de răscumpărare în acest fel și au achiziționat terenul ca proprietate deplină. Astfel, au atins rezultatul final dorit de Declarația IQ din februarie. Câțiva ani mai târziu, din cauza unei furtuni de grindină care a afectat jumătate din raion, acești țărani au fost nevoiți să-și ipotecheze pământurile; apoi o serie de circumstanțe dincolo de controlul lor, scăderea recoltelor, scăderea prețurilor și incendiile le-au făcut imposibil să-și plătească plățile datorate la timp, iar terenurile lor au fost programate pentru vânzare pentru a satisface banca locală. Numai datorită ajutorului Guvernului societății, aceste societăți au fost eliberate de fără pământ.

Incidentul din districtul Porkhovsky este foarte important din perspectiva

un viitor în care toate societățile și-au plătit plățile de răscumpărare și, fiind plasate în aceeași poziție, riscă să devină fără pământ. Toate acestea sunt foarte dezamăgitoare și pare necesar, lăsând opinii superficiale bazate pe un singur gând, să apelăm la un studiu strict științific al problemei.

La începerea oricărei construcții sau acțiuni, este necesar în primul rând să se întocmească un plan cuprinzător gândit, deoarece, dacă la început s-a strecurat o greșeală, apoi va fi extrem de dificil, iar alteori va fi complet imposibil să corectați-o și, în orice caz, multe vor trebui distruse.

În prezent există două planuri sau idealuri practicate pe tema agriculturii. Un plan sau ideal este construit, după cum am spus mai sus, după metoda gândirii pure folosită în metafizică: în primul rând, conceptul de egalitate este pus și ridicat la un principiu imuabil, apoi acest așa-numit principiu este aplicat unui subiect dat, sub forma următoarei concluzii: întrucât egalitatea este justiția cea mai înaltă, atunci o comunitate cu împărțirea egală a pământului pentru toată lumea, este cea mai înaltă formă prin care ar trebui să se realizeze bunăstarea generală a țăranilor. Dar, după cum știm, faptele nu susțin această presupunere.

Al doilea plan sau ideal agricol se bazează pe studiul realității. Agricol √

o familie muncitoare înzestrată cu suficient pământ poate câștiga hrană pentru două sau mai multe familii. Dacă țăranilor li se asigură o cantitate de pământ suficientă doar pentru a-i hrăni, atunci toate veniturile primite, care se numesc în mod obișnuit venit brut, vor fi consumate pe plan local și nu va mai rămâne nimic pentru restul populației statului. . Acea parte din produse care rămâne după deducerea sumei consumate pentru cheltuielile de muncă este ceea ce se numește venit net. Quesne, șeful fiziocraților, a fost primul care a pus întrebarea științific; el credea că înălțimea sau sărăcia venitului net primit constituie ceea ce se numește bogăția sau sărăcia statului. Quesnet, susținând că există o ordine naturală a lucrurilor, a încercat să evidențieze latura statică a problemei, relația naturală sau armonia părților care alcătuiesc unitatea industrială.

Quesnet, printre altele, și-a exprimat părerea despre sistemul agricol în două articole din enciclopedie, fermiers et grains. Relația împărătesei Catherine 11 cu grupul de enciclopediști este cunoscută; impresionată de fidelitatea părerii lui Kene, ea a emis un ordin de a-i stabili pe coloniștii din Wirtemberg în ferme separate de pe malul Volgăi și de a dota fiecare gospodărie cu o cantitate suficientă de pământ. Dar acești coloniști erau obișnuiți să trăiască în sate pe locurile lor, iar regulile indicate de Catherine nu au fost aplicate.

Principalul dezavantaj al teoriei fiziocratice a fost că această teorie ia în considerare doar o vedere statică. Dar, așa cum există două elemente în natură, forța și materia, tot așa în agricultură există două elemente, munca și pământul. Adam Smith, în cartea sa despre bogăția națiunilor, apărută în 1784, după ce a stabilit legea diviziunii muncii, a arătat latura dinamică a problemei, mișcarea și dezvoltarea uniformă a Formelor în timp. El credea că dezvoltarea agriculturii constă într-o tranziție de la agricultura mică la cea mare și a subliniat că la vremea lui loturile mici insuficiente din Scoția erau unite, făcând astfel posibilă trecerea la o economie mai normală . În 1807, a fost proclamată eliberarea țăranilor din Prusia. Cu această ocazie, Thayer, fondatorul științei agricole și adeptul direct al lui Adam Smith, a mers în Anglia pentru a studia la fața locului Formele agricole create prin muncă liberă, întrucât emanciparea țăranilor din Anglia a fost un fapt împlinit demult. . Rezultatul studiului său a fost că așezarea fermierilor în Ferme (cătune) cu înzestrarea Fermierilor cu un teren suficient pentru dezvoltarea efectivă a economiei este o formă agricolă rațională, care este motivul principal al înaltei culturi și bogăția statului în Anglia. În l8l8, prin decretul împăratului Alexandru I, a început eliberarea țăranilor din statele baltice.

Berniah, eliberarea acolo a fost întreprinsă conform teoriei stabilite de Thayer.

Cam în aceeași perioadă, odată cu introducerea restaurării în Franța și deschiderea cursurilor de științe morale și politice, după îndelungata asuprire impusă de Napoleon, au început să apară ideile anunțate la începutul revoluției. Aceste idei, formate dintr-un singur gând, ca o reacție împotriva nelegiuirii vremii, și ulterior aplicate într-o formă absolută, uneori mergeau împotriva tuturor faptelor realității. Cea mai clară formulare a acestor idei a fost exprimată de Royer-Collard în aforismul: „că nu există nimic mai disprețuitor decât Φaκτaα”. Este remarcabil că V. Cousin, șeful oficial al școlii eclectice, nu a cedat multă vreme acestei învățături și a aderat la metoda de a gândi în unitate cu studiul Faptelor, ulterior a fost dus de propria școală. , iar gândirea pură a devenit o metodă clasică recunoscută de început în filozofie și științe politice.secolul al XIX-lea. Această schimbare de metodă a îndepărtat economia politică de învățăturile originale ale lui Adam Smith. Cunoscuta zicală, Faptele nu dovedesc nimic, era o expresie destul de comună printre noi în anii 40. După cum se știe, economiștii moderni au adoptat sloganul metafizic de liberté égalité și fraternité absolute, în sensul de solidaritate. Din păcate, acestea din urmă, égalité și fraternité, s-au apropiat atât de mult de conceptele care s-au format printre noi în timpul iobăgiei.

Este adevărat că erau aproape una cu cei din urmă.

La sfarsitul anilor treizeci, la Sankt Petersburg a fost infiintat un comitet secret cu scopul recunoscut oficial de a imbunatati viata taranilor, in esenta in scopul eliberarii lor.Comisia a avut in vedere, pentru a realiza aceasta, adoptarea măsuri deja introduse în provinciile baltice. Dar când s-a înființat proprietatea statului, comunitatea satului a fost adoptată ca tip de reformă. Această reformă ar putea fi rezumată sub următorul motto: o comunitate liberă autoguvernată și o personalitate atașată. Se înțelegea atunci, așa au exprimat ei, „vreau emanciparea, dar fără eliberarea țăranilor”.

În anii patruzeci s-a pus problema proletariatului în Occident, iar după exemplul baronului Haxthausen, care a vizitat Rusia, s-a format părerea că comunitatea noastră ar putea salva statul de proletariat, dar baronul Haxthausen, trecând prin menonit. coloniile, unde ѣ împărțirea pământului pe gospodărie, conform 05 zecimii pentru fermă, a recunoscut avantajul acestui sistem față de comunitatea noastră de iobagi. Se știe ce moșii uriașe cumpără menoniții pentru așezarea muncitorilor de fermă fără pământ. A. că posibilitatea de a cumpăra terenuri atât de mari de la ei vine tocmai din alocarea lor cu parcele de 65 de ari, pot da un exemplu din experiență. Am scris în alt loc că în districtul Berdyansk, în aceeași zonă cu coloniile de menonite, în moșie

După părerea mea, am înființat ferme de închiriere pentru țăranii ruși. În descrierea acestor ferme de G. Postnikov se spune: că cea mai bună fermă a aparținut fermierului german, apoi Micilor ruși, apoi rușilor. În prezent, Marii Ruși sunt înaintea tuturor; doi dintre fermieri, originari din provincia Penza în 1848, Elin și Zamotaev, dădeau fiecare depozit pentru cumpărarea a 150 de desiatine la nouăzeci de ruble pe dessiatina. Din câte știu eu, acești fermieri, după ce se aprobă actul de cumpărare, vor să rămână la mine și să-și planteze rudele pe terenurile cumpărate.

După două exemple, în primul rând: menoniții s-au așezat în gospodării cu alocarea unei cantități suficiente de pământ și au cumpărat moșii întregi; iar pe de altă parte, țăranii-activiști sociali din raionul Porhov, care plăteau plățile de răscumpărare care le erau datorate și erau obligați să-și vândă pământurile, pot judeca meritele relative ale ambelor sisteme — comunal și gospodăresc. Având în vedere măsurile luate pentru coloniști, problema folosirii comunale și gospodărești a terenului capătă o semnificație deosebită și necesită o clarificare urgentă și o soluție științifică.

Înainte de a începe o discuție despre forma personală de utilizare a terenurilor deținute de stat, consider că este necesar să remarc că marile organizații publice, precum oficiile poștale și telegrafele, care nu pot fi transferate în mâinile private fără a crea un monopol general dăunător, pot util să fie ridicate în instituţiile statului. Dar agricol

industria reprezinta un numar nenumarat de unitati economice, fiecare necesitand munca personala independenta. Prin urmare, trebuie avut în vedere că din acest motiv, după cum se știe istoric, peste tot terenurile care au aparținut inițial execuției au fost, odată cu dezvoltarea ulterioară a civilizației, transformate treptat în proprietate privată, și se recunoaște că prin această măsură. se realizează beneficiul public al statului. Drept urmare, aceleași motive, ducând la aceleași consecințe, se poate presupune că în viitor aceste noi locuri locuite se vor transforma în proprietate privată.

Apărătorii comunității cer 1) alocarea de pământ pentru toată lumea și 2) în cantități suficiente. Deoarece populația crește, cantitatea de teren rămâne aceeași, acestea necesită rezolvarea unei probleme imposibile, iar în realitate terenurile sunt doar fragmentate. Știința nu promite ceea ce nimeni nu poate da, dar, urmând instrucțiunile sale, după cum se știe din experiență, rezultatele au depășit întotdeauna cele mai nebunești așteptări inițiale. Și asta nu numai în sensul beneficiilor personale, ci al bunăstării publice.

II.

Pe măsură ce rezultatele ulterioare ale emancipării țăranilor din Rusia devin evidente, poziția științei agricole devine din ce în ce mai clară:

împărțirea naturală a fermierilor în cursul ulterioare de dezvoltare în stăpâni și muncitori. În „Drumul Delo” G. K. Yarosh din „Moscova Vodomostiζζζζ la 7 decembrie 1889, se spunea“ într-un timp mai scurt, cu obiectivele înalte existente pe hlab, țăranul a arătat o mare lăcomie față de pământ și a stat pe limitări ale angajează. În ultimii ani, s-a grăbit să-și regleze socotelile cu pământul. O parte foarte semnificativă a pământului țărănesc (de exemplu, în provincia Kursk) este închiriată, la un preț, locuitorilor rurali bogați. În moșiile multor mari proprietari de pământ, tot mai multe parcele rămân necultivate, din cauza imposibilității de a le închiria, chiar și pe cotă sau la cea mai rezonabilă plată. În fața ochilor noștri se formează un nou tipar de viață țărănească: „fermierul11 se transformă, parcă, într-un „locuitor de vară”11, care, având în vedere că salariile rămân la același nivel, și având în vedere actualul prețuri slabe ale cerealelor, consideră că este mai convenabil să trăiască din tot ceea ce a cumpărat11. O astfel de mișcare duce în mod natural la împărțirea fermierilor în stăpâni și muncitori.

Pentru a rezolva această problemă este necesar să ne întoarcem la considerarea realității.

Opinia general acceptată împotriva împărțirii fermierilor în stăpâni și muncitori se bazează pe presupunerea că o astfel de împărțire este nefavorabilă populației țărănești.

Pentru a discuta această presupunere, voi cita fapte disponibile din localitățile din Rusia unde există

uz casnic și proprietate asupra terenului. Aceste informații au fost colectate de Comisia Moscova pentru Ferme și primite de la persoane complet autorizate.

Cunoscutul agronom, venerabilul A.F. Middendorf scrie: „Regiunea baltică își datorează prosperitatea — deși doar relativă — agriculturii, numai sistemului de ferme. Toate neajunsurile feudalismului au fost mai mult decât compensate de beneficiile acestui sistem.

Încă de acum cincisprezece ani, țăranii au început să cumpere gospodăriile ca ale lor, cu plata în rate de la 12 la 40 de ani, au apărut astfel de îmbunătățiri în agricultură încât era imposibil de imaginat așa ceva. Acesta a fost un pas uriaș înainte și în 20 de ani regiunea va fi de nerecunoscut. Peste tot se scot pietre, se sapă șanțuri, se împrumută pluguri străine, peste tot de la țărani au apărut mașini cu aparate simple, din cauza costului mare al muncii: se construiesc peste tot.

Totul se mișcă; În fiecare an, multe mii de suflete sunt evacuate în provinciile învecinate, în principal la Pskov, din cauza ieftinității terenurilor de acolo (de până la zece ori mai ieftine decât ale noastre) închiriate și cumpărate acum de moșii întregi cu capital câștigat în regiunea baltică de simpli muncitori rurali. l)

i) Rapoarte ale comisiei I.M.O. de Agricultură pe problema gospodăriilor și a condițiilor moderne ale agriculturii țărănești. Volumul 1. pagina 2.

Această informație nu poate decât să fie comparată cu faptul a zece societăți de țărani de proprietari din aceeași provincie Pskov, raionul Porhov, din care au fost prezentate spre vânzare trei mii de desiatine, din cauza unei datorii la banca orașului, care, dacă ar evita acest lucru vânzare, au fost numai prin grația Guvernului. Fără de care, aceste terenuri ar fi putut fi cumpărate de aceiași muncitori baltici.

În recenzia managerului Camerei Trezoreriei Curlandeze a orașului Gorna se spune:

„Este necesar, în condițiile date ale dezvoltării agriculturii, climei și gradului de educație al oamenilor, să se abandoneze sistemul de repartizare a familiilor de țărani doar cu astfel de terenuri care să corespundă forței lor de muncă și să se țină seama interese pur economice, care în cele din urmă încă coincid cu interesele reale ale

oamenilor. Interesele economice impun ca țăranilor să li se aloce loturi de pământ de asemenea dimensiuni încât să fie posibilă dezvoltarea efectivă a agriculturii și formarea de buni proprietari.

Numai acolo unde pământul este liber, adică accesibil fiecăruia după condiția și abilitățile sale, se poate dezvolta proprietatea independentă în cantități adecvate, iar în același timp agricultura în așa măsură încât să promoveze bunăstarea generală a oamenilor. Ideea nu este că toată lumea deține pământ, ceea ce duce adesea la formarea unui proletariat comun, ci că toată lumea

putea dobândi suficiente mijloace de subzistenţă. Dacă proprietatea a trei persoane, care este insuficientă pentru fiecare individ, este concentrată în mâinile unuia dintre ei, mai capabil și mai experimentat în conducerea unei gospodării, atunci acesta din urmă poate deveni un proprietar bogat și poate plăti bine pentru munca ambelor sale . camarazi. De ce ar putea beneficia o întreagă națiune?

Șeful provinciei Curland, domnul Lilienfeld, în informațiile sale, printre altele, scrie: „Așezările țărănești din provincia Courland constau aproape exclusiv din loturi de curte (moșii) situate separat unele de altele, care sunt proprietatea țăranilor. ei înșiși sau pentru folosirea lor în chirie, pentru încheiat cu aceștia, pe o perioadă mai mult sau mai puțin îndelungată, în condiții contractuale. Locurile de curte sau moșiile deținute personal de țărani cu drept de deplină proprietate trec moștenitorilor legali, prin drept de moștenire sau prin testament, dar nu pot fi împărțite fără respectarea anumitor formalități.

La sfârșitul recenziei se spune: „indiferent de alte semne ale bunăstării țăranilor proprietarilor provinciei Curland, este suficient să subliniem că numărul mediu din provincie, după cum reiese din listă de asigurare de animale împotriva ciumei, este de până la 8 capete de vite pentru fiecare moșie țărănească. Mai mult

*) Ibid., pagina 5

Acest lucru este dovedit în continuare de valoarea în continuă creștere a terenurilor; Mai mult decât atât, atunci când țăranii cumpără pământ, ei plătesc adesea costul terenului integral în numerar.

În același timp, este imposibil să nu menționăm că în provincia Courland, micii proprietari de terenuri se bucură de toate beneficiile unor astfel de instituții locale utile, precum: Courland Mortgage Land Society, societatea de asigurare reciprocă a clădirilor împotriva incendiilor, câmpurilor împotriva incendiilor. grindină și vite împotriva ciumei.

Societatea Economică Imperială Lifland, al cărei președinte este A.F. Middendorf, a transmis comisiei mai multe notificări despre agricultura țărănească. Voi da câteva fragmente din ele: așa scrie domnul F. Von-Möller. „Ceea ce spune domnul Horn despre Curland este potrivit pentru Livonia și, în principiu, va fi potrivit pentru Rusia; deoarece condiţiile bunăstării naţionale depind de agricultură. Este același peste tot: capacitatea de a folosi timpul și forța de muncă.

Pentru a conduce o economie rurală țărănească cu profit, sunt necesare două condiții: I) unitatea proprietății în limite închise, fără suprapunere, 2) o cantitate suficientă de teren arabil și pajiști pentru ca o familie (formată, să zicem, din cinci muncitori) fii ocupat pe deplin acasa.. .Intotdeauna se intampla ca tu...

ɪ) Ibid., p. 28.

mai bine pentru proprietarul țăran dacă simte lipsă de forță de muncă în timpul recoltei decât dacă îi mai rămâne puțin timp liber în fiecare zi, deoarece fiecare oră pierdută nu numai că are ca rezultat o pierdere a bunăstării lui, dar în același timp îl încurajează. la lenevirea şi risipa a ceea ce a fost deja dobândit.

Nu se poate spune să infirme acest lucru că proprietarul țăran, în timpul liber, își putea găsi de lucru pe lângă. Ferma poate face asta, dar proprietarul nu poate...

Pe lângă aceste economii, pot exista și ferme ale muncitorilor agricoli de cel mult l1/3-ll/, 2 hectare de teren arabil și de grădină, unele pajiști și pășuni, în cantități suficiente pentru a hrăni o vacă și mai multe oi... Au o cantitate mai mare de teren ar fi inutil. Ei ar închiria terenul în exces, ceea ce ar corespunde epuizării acestuia.

În înștiințarea domnului Von-Strik scrie: „Avem doar ferme unice în această parohie. Sate nu există absolut, iar acolo unde în urmă cu cincisprezece ani încă mai existau sate mici, de la patru până la șase ferme, când se vindeau pământurile țărănești, erau, dacă se poate, împrăștiate și sunt acum într-o stare mai înfloritoare11. G. Von-Sievers scrie în recenzia sa: „Satisfacția țăranilor livonieni cu proprietățile lor și bunăstarea corespunzătoare.

9 Ibid. p. 49 și urm.

ar trebui, fără îndoială, să fie atribuite structurii fermelor.Autoarea consideră că principalul lucru este o mai mare independență și independență a muncii.

Un lucru asemănător se poate spune despre coloniile menonite, unde se acceptă ca principiu împărțirea fermierilor în proprietari și muncitori, fiecărui proprietar fiindu-i alocate 65 de acri de pământ.

Satele de fermă sunt considerate sate bogate; Cu greu se poate găsi în vastul nostru stat măcar un sat de ordin comunal, despre care s-ar putea spune așa ceva. Acum este recunoscut de toată lumea că țăranii noștri sunt săraci, chiar și de cei parțiali la ordinea comunală.

Dacă există opoziție față de introducerea fermelor și a proprietăților personale în Rusia, este doar din cauza ideii utopice de egalitate.

Această idee, foarte răspândită și populară în literatură, întâmpină însă rezistență în realitate.

G. E. Zimmerman, într-o broșură intitulată „On the Caspian Railway”, p. ɔe), intrând în câteva detalii despre proprietatea asupra pământului în Hanatul Bukhara din Asia Centrală, scrie: Voi observa, în primul rând, că pământul mort de aici este cel care din lipsă de irigare a rămas necultivat. Astfel de terenuri inactiv din Hanatul Bukhara sunt considerate proprietatea emirului, iar el dispune de ele în conformitate cu

la propria sa voinţă. În ceea ce privește proprietatea asupra pământului în regiunile rusești din Asia Centrală, în sferele noastre guvernamentale în acest sens, încă de la început, au fost propuse două sisteme de utilizare: avocații pentru proprietatea comunală a pământului au căutat să o introducă și în Asia Centrală, adică să găzduiască nativul. săteni la ordinul rusesc. Dar oponenții membrilor comunității au subliniat pe bună dreptate că atunci când ne organizăm guvernul în noua regiune, este necesar, în primul rând, să fim consecvenți cu structura obișnuită de viață a populației native, altfel nu ar putea fi evitată o prăbușire teribilă, capabile să restaureze majoritatea populaţiei împotriva autorităţilor. Proprietatea comunală a pământului în regiunile din Asia Centrală este de neconceput pentru că aici, spre deosebire de monotona noastră economie cu trei câmpuri, se practică un sistem complex de fructe alternate, în care nu este posibilă nici munca simultană pe câmp, nici redistribuirea comunală a pământului. Prevederile fundamentale ale legii pământului musulman se bazează pe învățăturile expuse în Sharia, ca supliment la Coran. După sensul acestei doctrine, pământul este proprietatea comună a oamenilor; drept suprem, stăpânirea asupra lui aparține puterii suverane. Dar, pe baza cuvintelor profetului: „Cine reînvie un pământ mort, acel pământ îi aparține”, musulmanii au dezvoltat proprietatea privată asupra pământului, determinată de munca aplicată unui anumit teren: cine l-a cultivat primul, îl deține. dar numai pe-

cât şi cât şi cât cultivă această parcelă. Și astfel, în sens strict, această proprietate privată se bazează pe dreptul de folosință permanentă.

Pământurile moarte servesc de obicei ca pășune pentru animale și sunt oferite nomazilor, a căror agricultură începe pe astfel de pășuni comunale. Dar dacă coloniștii în ansamblu decid să înceapă irigarea pentru a revitaliza pământul, atunci suprafața irigată, revitalizată colectiv, este distribuită în parcele private. Astfel, irigarea unește de fapt fermierii în grupuri comunale, dar numai în raport cu utilizarea apei și nu a pământului. Cu toate acestea, terenul aparține în continuare statului și, prin urmare, indiferent cine îl reînvie, o comunitate de săteni sau un particular, în orice caz, pentru folosirea parcelelor, fiecare dintre proprietari este obligat să plătească un anumit impozit către vistieria

Observând fermele locale din sate, se poate de fapt convinge că terenurile irigate sunt de obicei împărțite în mici parcele aparținând diferiților proprietari, ca proprietate, dar sub condiția cultivării continue. Cu toate acestea, fiecare dintre proprietari are libertate deplină asupra propriei sale parcele: este liber să-l cultive la discreția sa, o poate transmite la moștenire după voia sa.

ɪ) Impozit, dar nu chirie, venit. Cele două concepte – venit și impozit – sunt adesea confundate.

nimănui și chiar să-l vândă unui străin. Astfel de drepturi de proprietate sunt sfințite în regiune prin obicei și prescripție11.

Trebuie să sperăm că în alte locuri din Asia vor exista oameni practici care vor rezista teoriilor de fotoliu care nu recunosc drepturile de proprietate civilă ale individului și sunt formate pe un singur gând, departe de fenomenele vii ale realității.

III.

Diverse Forme de muncă în dezvoltarea ei consecventă, ulterioară, Formele: personală, de asociere etc. determină Formele în care proprietatea este îmbrăcată în mod constant. Și de aceea, pentru a judeca pe acestea din urmă, este necesar în primul rând să se stabilească legea însăși a succesiunii formelor de muncă în dezvoltarea sa ulterioară. Voi da aici câteva gânduri despre acest subiect pe care le-am expus într-un articol publicat încă din 1854: Du morcellement des terres, Journal des Economists, 15 februarie. Consider că este necesar să fac o rezervare și să spun câteva cuvinte despre motivul publicării articolului într-o limbă străină. În anii 40, se vorbea mult despre emanciparea țăranilor, opiniile erau diferite, apariția cărții baronului Haxthausen „Despre instituțiile rurale din Rusia” a avut o influență decisivă în literatură.Sensul acestei cărți poate fi exprimat în câteva cuvinte din introducere, pagina IX: „Fiecare țăran rus repartizat

la comunitate și are dreptul la un teren, în urma căruia nu există proletari în Rusia11. În esență, dreptul țăranului la pământ a fost exprimat pentru prima dată într-o lege scrisă (pozitivă) emisă de împăratul Paul I (de fapt, având în vedere provinciile vestice); legea prevedea că fiecărui țăran iobag ar trebui să i se aloce pământ. În literatură, această lege pozitivă a fost acceptată ca drept natural sau cutumiar (esențial personal) al fiecărui țăran de a folosi un teren; De aici a început o puternică mișcare în favoarea ordinelor comunale. La elaborarea Regulamentului de eliberare a țăranilor, acest drept nu a fost recunoscut țăranului și întreaga dispoziție a pământului, folosința, ipoteca și vânzarea pământului i s-a acordat societății rurale ca persoană juridică. Toate acestea sunt foarte departe de dreptul asumat al fiecărui țăran la un teren.

În esență, aici a existat o neînțelegere.

Există personalitate și există societate. Dacă ar fi acceptat ca bază principiul personal că fiecare țăran are dreptul la o bucată de pământ, atunci baza reformei ar fi acceptarea folosinței gospodăreștii; (cum s-a făcut în regiunea baltică, după învățăturile lui Thayer). Recunoașterea dreptului de proprietate pentru întreaga societate, comisia de redacție a adoptat baza reformei țărănești - principiul social, în sensul proprietății și dispunerii de pământ, care în acest caz, nu are nici un folos public.

nu este justificată și reprezintă doar o povară pentru membrii societății. Ulterior, comisia de redacție, trecând la răscumpărare, părea să încline spre individ, instituind articolul 165 privind răscumpărarea, potrivit căruia fiecare țăran, la achitarea plăților de răscumpărare datorate acestuia, are dreptul să primească drept bun personal alocare de teren din partea sa. Se știe că partidele conservatoare și liberale își exprimă nemulțumirea față de decizia generală a Regulamentului din 19 februarie, deși nu precizează cum s-ar putea ajunge la o soluție a problemei, având în vedere situația inițială a acesteia și programul cel mai înalt stabilit.

Această decizie a fost, după părerea mea, complet logică, iar dacă există ceva de plâns, este eliminarea datelor științifice și a opiniilor de afaceri în dezvoltarea inițială a problemei. Întrucât beneficiul direct al proprietarilor constă în averea țăranilor care își închiriază pământurile; un calcul prost și miop al acelor proprietari care își caută interesul în ruina țăranilor.

Spuneam mai sus că în anii '40 problema eliberării țăranilor a atras atenția generală și efectul produs în literatură de opera baronului Hexthausen. Întrucât opiniile acceptate nu erau de acord cu ceea ce știam din realitate, am decis să-mi prezint părerile pe acest subiect

într-un articol destinat publicării. Dar articolul meu nu a fost acceptat

în „Moskvityanin” și nici în „Sovremennik”, din cauza diferenței de formulare a întrebării, care m-a determinat să-mi public articolul în străinătate.

În prezent, odată cu mișcarea de strămutare, începe al doilea act al reformei noastre agricole. Se pune din nou problema avantajelor relative ale folosirii terenurilor casnice și comunale.

Pentru a rezolva această problemă, este necesar să ne gândim în ce măsură metoda științifică de dezvoltare sau evolutivă, folosită pentru fenomenele sociale (în sociologie), poate servi la clarificarea acestei situații.

Voi cita aici în traducere începutul articolului meu mai sus menționat, în care am încercat să stabilesc legea normală naturală a dezvoltării în producție:

„Tranziția de la producția mică la cea mare este o lege naturală a dezvoltării în industrie. Motivul acestei dezvoltări constă în posibilitatea utilizării unor mașini și metode de prelucrare îmbunătățite, ca urmare a noilor descoperiri făcute în știință.Astfel, odată cu progresul ulterioar al civilizației, marile fabrici, casele de comerț, precum și marile ferme din agricultură au fost . stabilit. Industria mică nu ar putea concura cu industria mare în acest caz. Publicul a dat preferinta produselor acestui din urma, care le-a oferit la un pret mai ieftin si de o calitate mai buna. Deci producția la scară mică a rămas doar în acele industrii

industrii care necesită muncă manuală, orice calități speciale, cărora nu se poate aplica capital de o anumită sumă. Mai ales în ultimul timp, industria fabricii a început să capete proporții enorme; De asemenea, au fost construite depozite mai mari ca urmare a îmbunătățirii rutelor rutiere. De asemenea, întreprinderile fabrici și comerciale, depășind mijloacele persoanelor fizice, se desfășurau în comun în asociații de capital, fie cu un număr limitat de membri, fie în societate și în final, societăți anonime pe acțiuni. Asocierea capitalurilor, sporind energia muncii, era la fel de favorabilă unei bune împărțiri a bogăției; permițând celor mai mici capitaluri, prin achiziționarea de acțiuni, să participe la beneficiile derivate de la întreprinderile mari.

Această lege a progresului în comerț și producție este în egală măsură aplicabilă industriei agricole. La începutul societăților, fermierul era și stăpân și muncitor, la fel ca în alte ramuri ale industriei întreprinzătorul și muncitorul erau indisolubil o singură persoană.

Creșterea bogăției a dus la diviziunea muncii... Acum se recunoaște că producția la scară mică în agricultură poate fi folosită profitabil doar pentru anumite produse: pentru cele care necesită multă muncă manuală și îngrijire deosebită; ce anume se numeste gradinarit si horticultura?

La momentul în care am scris acest articol, la începutul anilor 50, s-a acordat puțină atenție legii dezvoltării și, în general, oricăror legi naturale. În literatura economică au reprezentat atunci fragmentarea pământului, în numele principiilor abstracte, liberté, libertate absolută de dispunere și împărțire a pământului și égalité, și anume împărțirea egală obligatorie a proprietății, pământului și capitalului, între moștenitori. . Abia după apariția teoriei dezvoltării lui Darwin, conform relației naturale dintre biologie și sociologie, au început să acorde atenție succesiunii de dezvoltare a formelor sociale.

Legiuitorului i se prezintă două sisteme de organizare a agriculturii.

Un sistem – ordinele comunitare – presupune imobilitatea Formelor cotidiene, dar ce fel de imobilitate? Liniștea provenind din Formele care au existat printre popoarele preistorice primitive, care este cunoscută din monumentele antice.

Totuși, această imobilitate este imaginară; în comunitățile în care redistribuirea pământului nu s-a efectuat de la introducerea Regulamentului din 19 februarie au apărut în mod firesc țăranii fără pământ și inegalitatea de parcele; Există și sate care au acceptat ca membri ai lor muncitori străini de la fermă fără pământ , numai după ce le-au luat chitanță că nu și-ar pretinde drepturi asupra pământului.

Cu un sistem extins, după cum se știe, țăranii sunt săraci peste tot.

Un alt sistem este sistemul door-to-door.

Într-o aşezare gospodărească, fermierii, aflându-se în cele mai bune condiţii de muncă, se bucură de o relativă prosperitate. Dacă, pe lângă aceasta, se observă o alocare suficientă a terenului pentru îmbunătățirea efectivă a economiei (o medie de 50 de acri, iar fermierul are o reședință pe parcela pe care o folosește), atunci această populație este deja bogată, iar în cel mai înfloritor stat. Bunăstarea materială are un efect benefic asupra moralității oamenilor.

Din toate cele de mai sus, putem concluziona că există două sisteme de structură agricolă pentru imigranți: comunal și gospodăresc.

Din Fapte reiese clar: că sistemul comunal duce la sărăcia inevitabil; cu un aranjament gospodăresc se obține bunăstarea generală a populației.

Regulamentul din 19 februarie privind eliberarea țăranilor.

eu.

De la publicarea Regulamentelor în 1986, s-a remarcat o schimbare semnificativă a obiceiurilor economice în viața țărănească; în raportul lui N. P. Zalomanov, citit în ședința de la Sankt Petersburg a proprietarilor rurali din 28 ianuarie 1886, spunea: „Cu conviețuirea oamenilor, ale căror interese foarte des și strâns intră în contact unul cu celălalt și depind unul de celălalt, semnificația și influența unor indivizi care sunt puternici în ce sau, se manifestă cu cea mai mare forță, subjugând fără să vrea oamenii mai slabi. De aici ia naștere așa-numita „drept cutumiar”1. Există un obicei, dar este un despot între oameni. Datorită lui, de exemplu, proprietatea comunală a pământului se transformă într-o gospodărie ereditară

dar-incinta, ocolind toate formalitățile cerute de Regulamentul din 19 februarie l86l. Astfel de tranziții se observă în societățile prospere din Kursk (districtul Kursk, Culegere de date statistice pentru provincia Kursk. B, I. 1883, p. 69-). 70) și provinciile Moscovei (colecția de date statistice despre provincia Moscova, vol. IV V. I, 1879, p. 86)tt.

„În articolul 54 din Regulamentul general constatăm că pentru a rezolva (printre altele) următoarele chestiuni este nevoie de acordul a cel puțin 2-3 din toți țăranii care au vot la adunare:

1) Cu privire la înlocuirea folosinței comunale a terenului cu folosință parcelară sau gospodărească (ereditară);

2) Despre împărțirea pământurilor lumești în parcele ereditare permanente;

3) Despre limitele pământului lumesc...

„Aceste articole au o importanță primordială în viața economică a populației țărănești, influențând modalitățile de folosire și distribuire a pământului între gospodarii.

„Atâta timp cât partea bogată a gospodăriilor este predominantă în societatea țărănească, viața în ea continuă cu toate fenomenele inerente societăților aflate sub controlul unei clase bogate de cetățeni. Redistribuțiile terenurilor apar foarte rar sau chiar încetează cu totul, iar proprietatea publică a terenurilor trece imperceptibil, în virtutea „legii cutumiare”, așa cum am menționat mai sus, în parcelele gospodărești.

la următoarele concluzii generale, spune domnul Orlov).

I.) „În acele comunități în care există condiții favorabile agriculturii și unde, deci, aceasta din urmă este în bună stare, repartizarea generală a câmpurilor se repetă, de regulă, nu mai devreme decât după 5-6 rotații de semănat, adică în 12 -18 ani. Astfel de comunități includ, de exemplu, cele în care țăranii au posibilitatea de a închiria în mod profitabil pajiști și pășuni, sau și-au mărit dimensiunea propriei prin achiziționarea de terenuri din exterior, în condiții favorabile, sau sunt angajați în meserii care contribuie la gestionarea corespunzătoare a arabilelor. agricultura, etc. Semnele distinctive ale unor astfel de comunități sunt că aici toate sau aproape toate gospodăriile din lotitate sunt angajate în agricultură; nu există sau foarte puțini proprietari fără adăpost, nu există terenuri virane pe câmpuri, industriile locale sunt foarte dezvoltate și, dimpotrivă, industriile latrinelor sunt slabe; femeile rămân permanent acasă, impozitele și taxele sunt plătite regulat; Aproape că nu există restanțe cç.

2) „Pe măsură ce nivelul agricol scade, există o tendință spre redistribuirea mai frecventă a câmpurilor. Am luat aceleași caracteristici ca măsură a bunăstării economice și s-a dovedit că în comunitățile cu redistribuiri mai frecvente, comparativ cu categoria anterioară de comunități, există

t) Sat. Artă. Sf. în provincia Moscova G. IV. V. I. 1879

curți mari u/0 fără proprietar; pe câmpuri sunt pustii, sunt curți, deși se ocupă de agricultura arabilă, dar nu au cai proprii și, prin urmare, își cultivă pământul prin închiriere; sunt țărani fără adăpost; industriile dominante sunt latrinele, industria Fabricii ocupând un loc proeminent; Femeile merg și la meserii deșeurilor și, în principal, la fabrici. Plățile sunt întârziate; restanţele se acumulează în sume importante1<

3) „În sfârșit, în comunitățile în care agricultura arabilă este în declin complet, unde un număr semnificativ de gospodării nu au efectiv animale, unde cea mai mare parte a pământului lumii se află în pustii, unde mulți gospodari nu numai că nu se angajează în agricultura arabilă, dar nici măcar nu există colibe unde se află o mare „O parte din populație își câștigă existența exclusiv câștigând bani pe margine, unde s-au acumulat restanțe uriașe, într-un cuvânt, în comunități în care economia agricolă a țăranilor a căzut în dezordine totală, iar redistribuirea generală a câmpurilor lumii aproape că nu este realizată.”

În prima perioadă a comunităților cu suficienți proprietari și rare redistribuiri, scrie N.P.Zalomanov, înțelesul mondialismului sau kulakilor a fost redus la minim; în perioada a 3-a, puterea capitalistă

a țăranului înstărit atinge maximul1a, cu sărăcirea definitivă a majorității.

S-ar putea adăuga că există un sat din această ultimă fi*

categorie, care, după ce au părăsit cultivarea pământului, și-au vândut pământul comunal în mâini externe și țăranii s-au înscris în alte societăți, sunt și exemple de sate care au fugit complet și și-au părăsit pământul comunal.

Acestea sunt motivele unei redistribuiri sporite.

„Din cele spuse”*, continuă N.P. 3:> Lomanov, „că sub dominația părții înstărite a comunității, când prosperitatea predomină în ea, există dorința de trecere de la proprietatea comunală a pământului la cea ereditară. unul, iar acest lucru se manifestă mai ales puternic în gospodăria terenurilor, fertilizate, care sunt separate într-un grup special de terenuri pustie (terenuri umplute, câmpuri pestrițe). Această dorință de tranziție și adoptarea măsurilor de consolidare a pământului în posesiune ereditară, dorința de răscumpărare crește din ce în ce mai mult pe măsură ce crește numărul de mamă. Și aceasta este o dorință foarte firească de conservare a proprietății, care, atunci când vine momentul trecerii a 2-3 voturi de partea „deșelatorilor”, este distrusă prin redistribuire și se transformă în pustiu, ca cea mai înaltă cultură a agronomiei comunale, găseşte adversari severi sub forma unor susţinători ai proprietăţii comunale a pământului .

În nota de subsol a raportului domnului Zalomanov se spune: „O Comisie specială formată din Departamentul III al Societății Economice Libere Imperiale va căuta măsuri pentru modificarea articolelor din Regulamente.

19 februarie 1886, permițând răscumpărarea pământurilor țărănești, și în principal privind modificarea articolului 165, permițând răscumpărarea pământurilor pentru proprietate ereditară*. Astfel de schimbări ar fi complet dezastruoase.

Comisia Editorială a permis prin Regulamentul din 19 februarie, libera alegere a țăranilor, să rămână în Forma comunală, sau să treacă în gospodărie, folosința ereditară a pământului, dar în continuare, articolul 165, țăranilor li se acorda deja dreptul de răscumpărare. repartizarea lor în proprietate privată. Este firesc, așadar, ca sensul Regulamentului din 19 februarie 2018 să stea în trecerea consecventă a țăranilor de la proprietatea comunală a pământului la proprietatea privată.

În cazul unei declarații de poziție I9 • R0 în februarie, la anunțul societăților țărănești, aceștia au profitat de dreptul acordat de

trecere la curte, proprietate luminată, dar asta în vederea pretinselor eliberare a acestora, dar când s-a explicat că garanția circulară în acest caz nu s-a plictisit, apoi au întocmit din nou sentințe privind trecerea la ordinele comunale. Această mișcare, datorită caracterului ei nesatisfăcător, nu a provocat proteste deosebite în literatură, dar când țăranii au început să-și răscumpere parcelele drept proprietate privată în conformitate cu articolul 165, s-a acordat atenție acesteia. S-a dovedit că opinia formată în favoarea comunității în vremurile de dinaintea reformei a rămas neclintită în literatura de specialitate pe această temă până astăzi; prin urmare

se anunţă proteste, iar din moment ce vorbim despre modificarea articolelor Regulamentului din februarie 1886 privind desfiinţarea articolelor care permit trecerea la proprietatea ţărănească privată, atunci, în ciuda trecerii timpului, au trecut 29 de ani, întrebarea rămâne în prezent. complet nou.

Pe lângă fenomenul menționat mai sus despre schimbările în momentul redistribuirii pământului în comunități, există informații că țăranii cu proprietate comunală, precum și gospodărească, au început să-și cumpere și să vândă pământurile în rândul sătenii, fără a respecta formalitatea preliminară a răscumpărarea alocației, precum și cu transferul datoriei de plăți de răscumpărare către cumpărător, interzis de Regulament. Ceea ce, desigur, a dat naștere la mari dispute și o parte din bani s-au pierdut complet. Această mișcare a țărănimii spre proprietatea privată, poate, dar în ce măsură, nu știu, a dat naștere reglementării acesteia în 1860, prin acordarea dreptului foștilor țărani de stat, când au intrat în proprietatea gospodăriei, de a cumpăra și vinde. terenurile lor. Ceea ce, însă, este în totalitate conformă cu spiritul Regulamentului din 19 februarie.

II.

Societatea economică liberă cunoaște principiile pe care se bazează știința agriculturii și, de aceea, mă voi limita la a indica principalele ei prevederi.

Adam Smith a făcut o revoluție în știința economică, dovedind din experiență că nu pământul, nu materia, așa cum credeau fiziocrații, ci forța, munca (munca fizică și mentală) este sursa bogăției; Fertilizand materiei ii da un pret.

Adam Smith, gândind și observând meserii, a stabilit legea diviziunii muncii; el credea că nu numai în diferite ramuri ale industriei prelucrătoare, odată cu dezvoltarea ei ulterioară, există stăpâni și muncitori, dar spune literal că în agricultură, fermierii sunt împărțiți și în stăpâni și muncitori, pe baza erei primitive, când fermierul era atât proprietarul cât şi muncitorul

Thayer și adeptul său Thunen au acceptat poziția lui Adam Smith și au fondat știința agricolă.

Nu am văzut nicio critică științifică a teoriei organizaționale a lui Thayer și Thunen; dar pentru a distruge complet orice sistem, este necesar să se înlocuiască fundamentul său eronat cu altul corect, ceea ce Adam Smith a făcut cu sistemul fiziocratic și, întrucât punctele de vedere în favoarea comunității au propriile fundamente, atenția ar trebui în mod natural să fie acordată. plătit lor.

Prima bază în favoarea comunității constă în poziția exprimată până în prezent că aceasta reprezintă o formă originală de proprietate țărănească a pământului.

Dar merită să deschizi orice carte de scriitori despre desprinderea fermelor țărănești în marele indigen.

Provinciile rusești, în special Pskov, până în 1596-8, momentul anexării lor, pentru a se asigura că vechiul Rus se sprijină pe familii independente, pe sate singure și a fost creat Marele Popor Rus.

În această epocă, potrivit lui Belyaev, țăranii cumpărau, vindeau și lăsau moștenire pământurile lor conform principiilor spirituale. Înainte de Alexandru I, Suveranii au acordat pământuri populate, lăsând inviolabile pământurile țăranilor și proprietarilor privați; și de aceea numărul lor în secolul al XIX-lea actual a fost foarte numeros: în articolul „Ce se întâmplă în comunitate”, V.V., în „Vestnikul de Nord” august 1889, se spune: „majoritatea exploatațiilor comunale ale statului”. țăranii din fâșia centrală de pământ negru sunt de origine Denia relativ noi și a fost precedat de proprietate privată. Deci de exemplu în districtul Ranenburg, provincia Ryazan, mai mult decât țăranii comunali de stat dețineau anterior pământ în mod privat; în districtul Dankovsky există aproximativ jumătate din numărul total de astfel de țărani; în districtul Yeletsky din provincia Oryol mai mult de jumătate; în districtul Belgorod din provincia Kursk 3/,l, Oboyansky - chiar mai mult etc. Trecerea de la proprietatea privată la utilizarea comunală a fost exprimată la sfârșitul anilor 3011. De asemenea, câteva sute de sate din provincia Tambov au trecut în același timp la forma comunală (gaz.,,Pycbu No. IO), au existat și în Penza, Saratov, Tula, Moscova și alte provincii. Conform poveștilor țăranilor din 1839-40 la Oboyansky

uyezd din provincia Kursk, · la propunerea oficialilor guvernamentali ca țăranii să treacă la uz comunal și să împartă pământul în mod egal, majoritatea, formată din proprietari mai mici, au fost de acord cu acest lucru și au început să-i convingă pe restul. „Mulți au fost lipiți și, în același timp, li s-a cerut acordul; cei mai persistenti

au fost intimidați, bătuți adesea, s-au deteriorat recoltele, au fost luate căruțe din curți, au fost cazuri de incendiere etc. Dacă a rămas o mică parte din gospodarii care nu au cedat nicio presiune, care nu au fost de acord să redistribuirea, apoi cazul a ajuns la autoritati in instanta1<

În același timp, în aceiași ani 37-40, și sub influența acelorași concepte, au început să distrugă multe mii de ferme țărănești din sudul Rusiei. După cucerirea Crimeei sub Ecaterina I, populația s-a mutat spontan în vastele stepe cucerite și s-a stabilit în sate în felul lor. În același timp, proprietarii fermelor au fost de acord să accepte toate plățile guvernamentale pe cap de locuitor și alții, muncitorii, au fost scutiți de acestea. Când a prezentat acest lucru Guvernului Suprem, deși în această populație erau mulți Mari Ruși care fugiseră din țara moșierilor, împărăteasa a ordonat ca ordinea economică inițială care a apărut acolo să fie lăsată intactă. Ferma era cunoscută de Catherine din scrierile lui Kene; ea l-a favorizat, iar în celebrul Ordin pentru coloniști de la Wirtemberg până la malurile Volgăi, ea a cerut coloniștilor

Aceștia s-au stabilit în ferme. Ceea ce, însă, nu a fost pe deplin îndeplinit, deoarece s-a dovedit că acești coloniști erau obișnuiți să trăiască în sate, iar problema se limita la proprietatea privată a gospodăriei. Fermierii din raioanele provinciilor Tauride și Ekaterinoslav au fost stabiliți în sate mari conform planului de la sfârșitul anilor 30. Când am întrebat cum a fost produs, executorul judecătoresc al taberei a 2-a a Berdyansk vezd mi-a spus că la începutul primăverii i-a anunțat pe fermierii care se aflau în tabăra lui pe terenul de stat să se mute în sat la locul indicat, că în timpul vara nici unul dintre fermieri nu s-a pus in functiune si, din moment ce ordinul trebuia executat, in noiembrie a luat martori si a spart sobele la toate cele 720 de gospodarii care existau acolo. Potrivit executorului judecătoresc, acești fermieri erau proprietari bogați. Ca răspuns la observația mea că este păcat pentru aceste ferme, el mi-a răspuns că multe mii de astfel de ferme au fost distruse în districtul Nipru și provincia Ekaterinoslav. În 19874, am scris Comisiei de la Moscova despre șapte astfel de ferme care au supraviețuit pe terenurile guvernamentale care erau predate mâinilor private. Toți cei șapte fermieri erau Mari Ruși, proprietari foarte eficienți l). În prezent, aceste ferme au fost desființate.

D) Rapoartele Comisiei Societății Imperiale de Agricultură din Moscova privind problema fermelor și condițiile moderne ale agriculturii țărănești. Volumul I, pagina ib.

Din aceste Fapte reiese clar că comunitatea nu se bazează pe arta populară originală, ci este un rezultat direct al acțiunii externe sub iobăgie.

Desigur, dragostea pentru patria-mamă, protecția statului și baza unei politici naționale independente nu pot fi plasate suficient de mult. Dar aici există clar o neînțelegere, care decurge din insuficienta cunoaștere a vieții istorice a poporului, în acceptarea ca fundamental originală, artificială, introdusă temporar în viața oamenilor. Iar abolirea Zilei Sf. Gheorghe a avut propriul său motiv istoric, politic: ca urmare a cuceririi Kazanului și Astrahanului și Astrahanului de către țarul Ioan al IV-lea și Ermak al Siberiei, o întindere uriașă de pământuri fertile nelocuite s-a deschis înainte de Poccieio, aceste meleaguri erau pustii, din moment ce tătarii duceau o viață nomade. În acest moment, țăranii au început să se mute pe aceste pământuri virgine, care, pe lângă abundență, reprezentau beneficiul că au fost scutiți de achitarea recoltei ca venit către proprietarii de pământ și vistierie în cea mai mare parte l/3.

Echilibrul dintre populație și suprafața ocupată de Stat a fost perturbat și, astfel, relațiile economice s-au schimbat. Terenurile erau considerate atunci proprietatea statului (votchinele erau relativ mici), aceste terenuri erau împărțite temporar, în cantitate în funcție de locul ocupat de persoană, în schimbul unui salariu în numerar, iar de pe teren se încasau și se solicitau și diverse taxe; de când a dispărut

Fără acest venit, viața de stat s-a secat, iar dușmanii au stat în jurul Rusiei. Dacă pentru a salva independența patriei a fost necesar un sacrificiu greu, o schimbare radicală a modului de viață al poporului, atunci, bineînțeles, păstrarea ei în prezent, când nu este nevoie să atașați țăranii de pământ, poate apar doar din insuficienta diseminare în public a științei patriarismului.

Al doilea motiv exprimat în favoarea ordinelor comunale este cerințele etice ale dreptății celei mai înalte, desigur dreptatea, și chiar mai mult umanitatea, este principalul lucru de dorit. Care este justiția cea mai înaltă? rezultă că mizează pe egalitatea oamenilor. Se știe că așa-numitele principii din 1789, libertatea și egalitatea, au umplut Economia Politică, iar economiștii sunt împărțiți în individualiști și socialiști. Dar dacă aceste principii nu sunt adevărate în teorie, atunci din punct de vedere istoric ele sunt înțelese ca fiind generate de fenomenele factuale locale occidentale. La noi, aplicat agriculturii, principiul egalității nu are alt temei decât iobăgia, acum desființată. Situația în Franța era diferită la sfârșitul secolului al XVI-lea; legile emise de Colbert la începutul domniei lui Ludovic al XIV-lea au rămas în vigoare, conform acestor legi, fiecare proprietar de pământ era strict limitat la numărul de zecimi pe care le putea cultiva; Formal, toate import și

exportul de cereale în provinciile învecinate și îndepărtate; în industrie, era stabilit pentru fiecare în ce fel de comerț ar trebui să se angajeze și era pedepsit cu strictețe dacă cineva intenționa să se angajeze într-o afacere, deși aceasta era direct legată de meseria sa, dar lăsată altor persoane etc. Se părea că au vrut să distrugă toată competiția, emulația; Asemenea restricții ale libertății muncii nu există în țara noastră. Pe de altă parte, au existat în Occident privilegii care au avut propriile lor motive istorice în timpul feudalismului, dar ulterior nu erau doar nejustificate cu schimbările de cultură și civilizație, ci, în mod caracteristic, au constituit o povară pentru privilegiați înșiși. Un exemplu al acestei categorii este dreptul pe care îl aveam de a deține iobagi; odată cu creșterea populației, moșierii au încercat să cumpere pământ și să transfere țărani în această parte, prin care veniturile din moșie au crescut și țăranii rămași și-au revenit, primind mai mult pământ; Dar nu fiecare jumatate avea capital suficient pentru cumpararea de pamant si pentru avionul taranilor, in timp ce vanzarea taranilor era permisa cu pamant, sau cu indispensabilul condensat la noul peste noapte catre cumparatori, la vremea respectiva declaratiile. a apărut în ziare, că i s-a dat o sută dintr-o sută.gratuit celor care doreau să-și ia relocarea în cont propriu, acest anunț a produs un fel de curiozitate în literatură, dar cei mai apropiați de chestiune știau de mult că moşiile încetaseră să fie evaluate după numărul sufletelor, aşa cum era cazul

inainte de. Odată cu eliberarea țăranilor, a dispărut inegalitatea de privilegii în proprietatea asupra pământului. În general, putem spune că, în afară de fostul privilegiu de a deține iobagi, odată cu desființarea localismului și domnia lui Petru cel Mare, nu există privilegii dificile pentru alte state din Rusia.

Altfel era în 1789 în Franța, când în Occident țăranii erau încă atașați de pământ. Cuvinte cunoscute: laisser faire, laisser passer, merchant class, ska-. atribuit ministrului, a însemnat doar o modificare a reglementărilor învechite. Ludovic al XVI-lea s-a umplut de cele mai bune intenții, l-a numit pe Turgot ministru de finanțe și i-a încredințat realizarea reformei dorite: însă opoziția s-a ridicat împotriva ministrului și, în fruntea acestui Parlament, Ludovic al XV-lea și-a dat demisia lui Turgot. Ulterior, situația s-a înrăutățit, iar conceptele relative de libertate și egalitate au fost ridicate în dogme, în așa-zisele principii ale anului 1789. În zilele noastre, din ce în ce mai mulți oameni ajung să conștientizeze că revoluția nu a reprezentat ceva inevitabil, fatal, dimpotriva, ca ar putea Daca se cunoaste duritatea, ar fi oportun sa fie avertizat.

Principiile proclamate atunci au continuat să domnească în Europa timp de o sută de ani. Profesorii de la catedră le-au acceptat ca bază a științelor economice și politice. Este clar că este imposibil să construiești vreo știință pe concepte relative, dar cu

fermentul minții au triumfat și lucrările științifice au fost ignorate.

Dacă în primul caz neînțelegerea a constat în familiarizarea insuficientă cu viața istorică a poporului, atunci în al doilea, neînțelegerea provine din studiul insuficient al științei agricole, o știință complet pozitivă, și nepermiterea opiniilor individualismului sau socialismului în materie. care se rezumă la calcul și verificarea faptelor. Dacă, după cum se dovedește, ordinele comunale duc la ruinarea populației, atunci acest fapt ar trebui considerat suficient, iar sistemul ar trebui recunoscut ca dăunător.

Există și o altă viziune care impune distribuirea simultană a pământului către toată lumea în mod egal și în cantitate suficientă, dar întrucât această cerință este imposibil de îndeplinit din cauza creșterii naturale a populației, ea poate fi lăsată fără considerare.

111.

Articolul 165 privind cumpărarea de către țărani a terenului lor în proprietate privată prevede că terenul cumpărat trebuie repartizat într-un singur loc. De aici rezultă că, întrucât pământul comunal este împărțit în trei câmpuri, țăranul, după ce a primit o alocație într-un câmp cu pârghie, iarnă sau primăvară, și întrucât nu există drum special pe care să-l poată parcurge, își poate folosi pământul numai

când îi va veni rândul la al treilea câmp; atunci, dacă societatea țărănească aparține acelei categorii de societăți în care sunt stabilite termene lungi pentru redistribuire, atunci dintr-un astfel de caz este necesară redistribuirea întregului teren public; și de aceea societățile țărănești nu sunt simpatice față de delimitarea terenului cumpărat într-un singur loc. Deci de exemplu Conform informațiilor disponibile, districtul Chembarsky, provincia Penza, în șase societăți țărănești, Tarkhansky volost, au fost achiziționate 43 de terenuri de duș, în valoare de 1381/., desiatine.

,, Din toate parcelele cumpărate, au primit delimitare într-un singur loc, conform legii, numai în satul Podsoşa, Ivan Tişunin 2 suflete, 6 desiatine, iar Stepan Taralov 2 suflete, 6 desiatine, iar din moment ce a avut loc această delimitare. împotriva dorințelor întregii societăți, societatea și-și taie parcelele de-a lungul marginii cu o panglică îngustă, ceea ce este extrem de incomod pentru utilizare de către cei care au cumpărat acele parcele. Restul parcelelor răscumpărate sunt în schimbarea generală, conform ordinului de loterie.” În alte locuri din provincie, când a fost desemnat un loc special pentru răscumpărători, aceștia au încheiat un acord cu societățile pentru a-și lăsa pământul în schimbare generală, pentru comoditatea economiei lor, ceea ce cred că este complet rațional.

Desigur, se poate spune că aceasta va ieși în viitor, în proprietate privată, prin bandă; dar acesta este un lucru obișnuit cu proprietatea țărănească mică, așa cum se poate verifica în Occident,

dar există o cale de ieșire din ea. Destul de des scriu despre unirea și împărțirea amiabilă a micilor proprietăți țărănești; această mișcare a început cu mult timp în urmă. Voi da un exemplu de astfel de fragmentare extremă și conectare a tronsoanelor, la costuri foarte mici. Gg. Villeroy și Muller în Jurnalul de agricultură practică (Journal d'agriculture pratique) din anii '50, au făcut o descriere a două societăți țărănești, Kirchtrudering și Strastrudering, din Bavaria (provincia de München), care aveau o suprafață de 1.999 de hectare. teren, tronson căptușit cu 1.060 bucăți aparținând a 77 de familii. Aceste terenuri, prin demarcare iubitoare, au fost reunite în secțiuni IIO, iar prețul acestei operațiuni a costat I Franc 12 centime pe hectar).

Vorbim mult despre a da pământ tuturor, chiar dacă nu au o fermă, dar puțin despre proprietarii înșiși care își păstrează pământurile. G. Zalomanov indică legea care există în Statele Unite ale Americii și potrivit căreia a fost luată o rezoluție pentru a determina prin lege o anumită cantitate de ferme și terenuri care nu sunt supuse vânzării pentru datorii.

Am încercat să subliniez în acest articol că opiniile care mai există în favoarea comunității și împotriva proprietății personale țărănești provin din: 1, din familiarizarea insuficientă cu cărțile scribalilor;

·) Un hectar este aproape 1 tezaur. zece.

lamas în care este demonstrată clar structura inițială a marilor ruși cu sate unice; și al 2-lea, din studiul insuficient al legilor științifice ale agriculturii, supuse fluctuațiilor sub influența sistemelor politico-economice ale individualismului și socialismului, care nu au nimic în comun cu știința serioasă.

Întrucât se solicită în mod constant desființarea articolului 165 privind răscumpărarea și tot ceea ce duce la o revenire consecventă la proprietatea țărănească privată, având în vedere considerentele de mai sus, având în vedere sărăcirea consecventă și neîncetată a țăranilor din ordinele comunale, am crede dorinta fireasca, astfel incat schimbarile facute nu se fac impotriva, ci in spiritul Regulamentului din februarie privind eliberarea taranilor, trecerea taranilor la proprietatea gospodariei.

Vorbind despre agricultura țărănească, este imposibil să omitem pământul proprietarilor, din cauza legăturii lor strânse cu primul. Consider că înființarea de ferme țărănești închiriate poate fi reciproc

avantajoasă pentru proprietari și țărani și poate servi la îmbunătățirea bunăstării generale a regiunii.

Măsura în care o astfel de utilizare a gospodăriei și proprietatea ridică economia țărănească poate fi judecată de coloniile Novorossiysk. În articolul „Cucerirea germană în sudul Rusiei11” de A. A. Velitsyn, publicat în „Russian Vestnik”, 1889, se spune: „Bunăstarea, chiar și bogăția, este vizibilă în toate ramurile și manifestările vieții coloniale, sudul

un colonist german, care, pe lângă alocația lui, are o mie de desiatine de partea sa, este un fenomen obișnuit." Se știe că suprafețe mari de pământ sunt achiziționate de aceste colonii. Despre asta în articol, domnul Velitsyn mai departe scrie: „Cât de puternică este mișcarea achizițiilor de pământ în general? , se poate vedea din faptul că în timpul șederii mele în coloane au fost parțial finalizate, parțial a început să fie sedicarea pământului pentru cumpărarea de pământ: prinții. din Urusovi 17 tone, în provincia Harkov; Ilyașevici It. t. des.; orașul Vymetnev are 8 t. des.; Contesa Ignatieva are 17 t. des.; Miloradovici are până la 20 t. desiatine în diferite locuri. Astfel, în decurs de șase săptămâni, sub ochii mei, 115 t. au trecut în mâinile germanilor.dijma din cel mai bun pământ din sud 1'·.

Capacitatea coloniștilor de a cumpăra o cantitate mare de pământ, o atribui exclusiv gospodăriei lor parcele indivizibile (65 de desiatine în rândul menoniților), ceea ce le oferă posibilitatea, prin acoperirea costurilor agriculturii, de a primi venituri și de a face economii. Judec din ceea ce am văzut și din experiență; unul dintre cei șapte mari fermieri ruși despre care am vorbit mai sus, și anume Kalmykov, pe care l-am văzut în 1874 pe un teren guvernamental, lângă moșia mea din districtul Berdyansk, și care a închiriat teren pe acest teren, predat unui străin, a dobândit, cum mi-a spus, L0,∞0 dec. în raionul Perekop. Adevărat, pământul este salin chiar și după Crimeea

În timpul campaniei, tătarii au vândut terenuri ieftin, dar mai aveau nevoie de capital. Dintre țăranii care închiriau gospodăriile, pe care i-am înființat în 1874 pe moșia mea, raionul Berdiansk, un fermier, care și-a încheiat arenda în anul curent 1890, a cumpărat o sută cincizeci de desiatine în raionul Pavlograd; doi dintre ei au dat depozite de două mii de ruble pentru cumpărare, fiecare câte 150 de desiatine cu o plată de 90 de ruble. pe zecime; Toți fermierii aveau un capital de câteva mii, pe care l-au depus la Banca Melitopol. Din aceasta rezultă că Marii țărani ruși pot conduce gospodăriile foarte bine, dar când rămân sub ordine comunală, desigur, coloniștii îi zdrobesc și nu pot concura cu ei.

Când vine vorba de problema strămutării și având în vedere informațiile disponibile, este foarte de dorit să se acorde atenție structurii

fermei, iar așezările în locuri noi să fie efectuate exclusiv pe baza gospodăriilor (loturi indivizibile suficiente, aproximativ în ɔθ desiatine).), și, dacă este posibil, de ferme.

CONCLUZIE. Toate broșurile mele au fost scrise în primul rând în sprijinul articolului 165 privind răscumpărarea personală, a cărui eliminare a fost discutată în jurnalism. Unii pretind că garanția comunitară și reciprocă sunt utile pentru întărirea primirii plăților de răscumpărare: dar întrucât articolul 165 este destinat răscumpărării integrale a unei alocări, nu are nimic în comun cu garanția reciprocă.